

名探偵の呪縛

คำสาปยอดนักสืบ

ความอลวนบังเกิด
เมื่อคำสาป
เสกนักเขียนนิยาย
ให้เป็นนักสืบ

อิงาชิโนะ เคโงะ
อัครวงษ์ อติศัย แปล

คำสาปยอดนักสืบ 名探偵の呪縛

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คำสาปยอดนักสืบ

คำสาปยอดนักสืบ

สารบัญ

ปฐมบท		7
บทที่ 1	อนุสรณ์สถาน	19
บทที่ 2	เศรษฐี	49
บทที่ 3	นักเจียนนิยาย	97
บทที่ 4	คณะกรรมการ	151
ปัจฉิมบท		211

ปฐมบท

“สรุปว่าหากข้อสันนิษฐานของคุณถูกต้อง ก็มีโอกาที่จะเกิดระเบิดนิวเคลียร์ ซึ่งมีความรุนแรงประมาณยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของระเบิดนิวเคลียร์ที่ฮิโรชิมาะครับ นี่ไม่ใช่การสันนิษฐานที่มีอคติ แต่เป็นตัวเลขที่ได้มาจากการคำนวณความเป็นไปได้”

“แต่สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีบอกว่า ต่อให้พลูโทเนียมที่เกิดจากเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์แบบผลิตเชื้อเพลิงด้วยนิวตรอนเร็ว มีความบริสุทธิ์ขนาดนั้น ก็ยังเป็นวัตถุดิบผลิตอาวุธนิวเคลียร์ไม่ได้ยอดเยี่ยมะครับ”

“หมายความว่าใช้ผลิตอาวุธประสิทธิภาพสูงที่อเมริกากับโซเวียตเคยแข่งกันพัฒนาไม่ได้เท่านั้นเองครับ ตราบใดที่เป็นพลูโทเนียม-239 ยังไงก็เกิดระเบิดนิวเคลียร์ได้”

“อันที่จริง รัฐบาลอินเดียก็เคยทดลองนิวเคลียร์ด้วยพลูโทเนียมที่นำมาจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ด้วยนะครับ”

“คุณพูดถูกแล้วครับ”

“ขอบคุณมากครับ เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์มากเลยครับ ผมอาจต้องขอสอบถามข้อมูลจากคุณอีก...”

ผมหยุดเทปไว้ตรงนั้น ถือโอกาสปิดสวิทช์เครื่องเล่นเทปด้วยเลย จากนั้นมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อตรวจทานว่า เนื้อหาที่พิมพ์ระหว่าง ฟังเทปมีจุดผิดพลาดหรือไม่ มีดัดแปลงตัวอักษรผิดพลาดบ้าง แต่โดยรวม ไม่มีปัญหา

เนื้อหาในเทปเป็นบทสนทนาตอนไปเก็บข้อมูลที่สถาบันวิจัย เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ ณ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง คู่สนทนาดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถาบันควบศาสตร์อาจารย์ด้านวิศวกรรมนิวเคลียร์

ตอนนี้ผมกำลังปั่นนิยายเกี่ยวกับการปล้นวัตถุลับสำหรับผลิต อาวุธนิวเคลียร์ ใครบางคนลักเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ส่วนหนึ่งขนย้าย จากโรงงานคืนสภาพเชื้อเพลิง ก่อนหน้านั้นผมเคยเขียนเนื้อเรื่องทำนอง ว่า หากเฮลิคอปเตอร์ลำใหญ่ขนส่งวัตถุระเบิด ดันตกใส่เครื่องปฏิกรณ์ นิวเคลียร์แบบผลิตเชื้อเพลิงด้วยนิวตรอนเร็ว ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ซึ่งเนื้อหาคราวนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นภาคสอง เหตุที่ผมสนใจเรื่องโรงไฟฟ้า นิวเคลียร์ก็เพราะไม่ได้มองประเด็นนี้เป็นเพียงหัวข้อสำหรับการเขียน นิยายอย่างเดียว

ผมปิดคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ดังขึ้นจังหวะเดียวกับที่กดปิดสวิทช์ หน้าจอ คุณพุ่มิตะจากสำนักพิมพ์โคดันฉะโทรมา เขาเป็นบรรณาธิการที่ ดูแลผม ชอบแทงม้าและร้องคาราโอเกะ แต่ไม่เก่งเทคโนโลยี แคผมบอก ว่าอยากส่งต้นฉบับทางออนไลน์ เจ้าตัวก็ทำหน้าที่ร้องให้แล้ว

“เป็นยังไงบ้างครับ” คุณพุ่มิตะถามอย่างเกรงใจ

“หมายถึงอะไรครับ” ผมทำเป็นไขสือ การแก้งบรรณาธิการถือเป็น ความสนุกเล็กๆ น้อยๆ อย่างหนึ่ง

“ก็...เอ่อ...ต้นฉบับนะสิครับ”

“ต้นฉบับหรือ...ยังไงผมก็ต้องเขียนอยู่แล้ว”

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ” ใบหน้าหม่นหมองของคุณพุ่มิตะ ผุดขึ้นในความคิด

“ก็หลายๆ อย่างนะครับ ทำนองว่ายิ่งค้นข้อมูล ก็ยิ่งหนักใจ”

“ถ้าอย่างนั้นจะปิดต้นฉบับได้ประมาณเมื่อไหร่ครับ ตามกำหนดการเดิมคือภายในเดือนมิถุนายน...”

คุณฟูมิตะไม่ได้สนใจเรื่องกั๊กข้อมูลของผมอยู่แล้ว คงจะสงสัยเฉยๆ ว่าจะได้ตีพิมพ์เมื่อไร บรรณาธิการก็เป็นเสียแบบนี้

“เอาเถอะ ผมจะลองพยายามดูแล้วกัน”

“ขอความกรุณาด้วยนะครับ ถ้ามีเรื่องที่ผมช่วยได้ก็บอกมาได้เลย”

“ครับ”

หากวานให้เขาสะกดรอยตามรถบรรทุกขนส่งเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ แล้วถ่ายวิดีโอมาเป็นตัวอย่างให้หน่อย เขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกันหนอ ผมชักอยากแกล้งเขาขึ้นมา แต่ก็ได้แค่คิด

หลังวางสายผมเปลี่ยนเสื้อผ้า พอคิดว่ามีธุระที่ห้องสมุด มองออกไปนอกหน้าต่างที่ทำงาน เห็นท้องฟ้ามีดครึ้มเป็นสีเทา แต่ไม่มีที่แว่วว่าฝนจะตก

ผมขี่จักรยานไปห้องสมุด อาคารหลังนั้นสร้างจากคอนกรีตเสริมเหล็กสีขาวดูอ้างว้าง ภายในกว้างใหญ่เหลือประมาณสมกับเป็นห้องสมุดกลาง ทว่าไม่ได้มีหนังสือเยอะสักเท่าไร ถึงกระนั้นก็เป็นสมบัติล้ำค่าเวลาต้องการค้นข้อมูลอะไรเล็กๆ น้อยๆ

เดินเข้าไปปุ๊บก็เจอเคาน์เตอร์สำหรับยืมหนังสือ ช่างๆ มีป้ายเขียนว่า ‘หนังสือยืมฟรีประจำเดือนนี้’ ตั้งอยู่ เป็นการจัดอันดับหนังสือที่มีคนยืมมากที่สุด ในหมวดนิยายนั้น นิยายลึกลับยังคงครองอันดับเป็นส่วนใหญ่ นับว่าน่าอุ้มนใจสำหรับนักเขียนนิยายลึกลับอย่างผม แต่ก็คาใจที่เห็นนิยายสืบสวนคลาสสิกแสนเซยและเน้นการไขปริศนาเป็นหลักติดอันดับผลงานที่ได้รับความนิยมอีกเช่นเคย คนชอบแนวนี้เยอะจริงๆ

ผมเดินผ่านหน้าเคาน์เตอร์ไปขึ้นบันไดที่อยู่ข้างกัน จุดหมายปลายทาง

ทางในวันนี้คือมุมหนังสือ ‘สังคมและอุตสาหกรรม’ ที่อยู่ชั้นสาม แต่ผมตัดสินใจแวะชั้นสองก่อน ชั้นสองเป็นพื้นที่สำหรับวรรณกรรม

ผมเดินเรื่อยเปื่อยไปตามชั้นหนังสือขนาดมโหฬารที่ตั้งเรียงราย น่าจะเหี้ยใจ นอกจากผมแล้วไม่มีใครอยู่เลย เพิ่งจะมารู้ซึ่งว่าคนอ่านหนังสือลดลงก็สายไปเสียแล้ว พอเข้าสู่กลางฤดูร้อน ผู้คนมาใช้บริการห้องสมุดกันมากขึ้น เพราะต้องการรับลมเย็นของเครื่องปรับอากาศ ถึงกระนั้นพวกเขาทั้งหลายก็ขลุกอยู่ตามมุมนิตยสารเป็นส่วนใหญ่ ผมก็เหมือนกัน หากไม่ได้ทำอาชีพนี้ ห้องสมุดอาจเป็นสถานที่ที่ผมจะไม่มาเหยียบเลยก็ได้

ระหว่างดูหนังสือจำนวนมหาศาล ผมรู้สึกหนักใจ เหตุที่หนังสือมากมายขนาดนี้ถูกตีพิมพ์ต้องเป็นเพราะหนังสือแต่ละเล่มขายไม่ได้แน่ๆ สำนักพิมพ์ยังยึดนโยบายผลิตหนังสือหลากหลายประเภทเล่มละชนิดละหน่อยเพื่อรักษายอดขายในภาพรวม ต่อให้เป็นผลงานที่นักเขียนทุ่มเทมากเท่าไร สำนักพิมพ์ก็เห็นเป็นแค่หนังสือเล่มหนึ่งท่ามกลางหนังสือที่มีอยู่มากมาย ต่อให้เป็นผลงานยอดเยี่ยม ตราบใดที่นักวิจารณ์ไม่พูดถึงเป็นพิเศษ มันก็จะถูกกลืนหายไปในคลื่นการบริโภคแบบมวลชนในช่วงพริบตา ขณะเตร็ดเตร่ระหว่างชั้นหนังสือ ผมรู้สึกราวกับเดินอยู่ในสุสาน ถูกแล้วที่นี่คือสุสานหนังสือ

มีหนังสือของผมหลายเล่มวางอยู่บนชั้น ที่แรกก็จะลองดูสักหน่อยว่ามีคนยืมไปมากน้อยแค่ไหน แต่สุดท้ายก็ล้มเลิกความตั้งใจ ขึ้นต้องมาสูญเสียความมั่นใจในแบบนี้ก็แย่กันพอดี

ผมหลังนึกว่าหนังสือทุกเล่มจะเรียงตามชื่อผู้แต่งไล่ตามพยัญชนะเสียอีก แต่ดูๆ ไปก็เริ่มเอะใจว่าไม่ใช่ ถึงกระนั้นก็ได้ไร้ระเบียบเลยซะทีเดียว พอดูต่อเลยเข้าใจว่ามีการจัดเรียงตามประเภทของหนังสือ

เอาละ ขึ้นไปชั้นสามดีกว่า ผมเดินพลางมองไปรอบๆ ไม่รู้แล้วว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ผมหยุดยืน หันไปมองชั้นหนังสือที่อยู่ข้างตัว แล้วสะดุ้งตกใจ

เห็นชื่อของอาโออิ ยู¹ คุสุตะ เคียวสุเกะ² ฮามาโอะ ชิโร่³ และ
โมริโตโมะ อิซาชิ⁴ เรียงอยู่

ทุกคนล้วนเป็นนักเขียนนิยายนักสืบช่วงต้นสมัยโชวะ อีกทั้งหนังสือ
ที่วางอยู่ยังเป็นหนังสือปกแข็งด้วย ฉบับพิมพ์ซ้ำหรือเปล่านะ ห้องสมุด
แห่งนี้ก็มีหนังสือครบครันไม่เบา

ที่ว่าผมตั้งใจไม่แตะต้องหนังสือเหล่านั้น เพราะไม่สนใจนิยายนักสืบ
หรือการไขปริศนาแบบดั้งเดิม แม้แต่ในปัจจุบัน คนที่ยังอ่านหนังสือแนวนี้
ก็มีแต่คนญี่ปุ่น ในแวดวงนิยายลึกลับของต่างประเทศที่ให้ความสำคัญ
กับความสมจริง แทบไม่มีใครให้ค่ากับหนังสือแนวนี้

ถึงกระนั้นก็จัดว่าเป็นหนังสือหายากอยู่ดี ผมล้วงกระเป๋าเสื้อนอก
เพราะตั้งใจจะจดชื่อหนังสือไว้สักหน่อย ทว่ามีเพียงปากกาถูกลื่น สมุด
ที่ผมพกติดตัวเป็นประจำไม่อยู่ในนั้น บังเอิญมีกล่องไม้ขีดที่ได้จากร้าน
กาแฟ ผมเลยเขียนบนด้านหลังของกล่องชั้นใน ตอนหยิบไม้ขีดออกมา
วางบนชั้นหนังสือข้างตัว ผมทำมันหล่นพื้นหลายก้าน

‘ไดกานากุกรรมตระกูลฟูนาโตมิ’ โดยอาโออิ ยู ‘คดีฆาตกรรมตุ๊กตุน’
โดยคุสุตะ เคียวสุเกะ ‘ฆาตกรโหด’ โดยฮามาโอะ ชิโร่ และ ‘คดีฆาตกรรม
ภาพลวงตา’ โดยโมริโตโมะ อิซาชิ...ล้วนเป็นผลงานที่ผมเคยได้ยินชื่อ
มาก่อน แต่เพิ่งได้เห็นของจริงเป็นครั้งแรก หากจดข้อมูลไว้ อาจเป็น
ประโยชน์ในการเขียนบทความในอนาคต

¹ อาโออิ ยู (2452-2518) นักเขียนนิยายนักสืบชาวญี่ปุ่น เป็นคนแรกในญี่ปุ่นที่เขียนนิยายนักสืบเรื่องยาว
โดยเล่นประเด็นเรื่องตารางเดินรถไฟ

² คุสุตะ เคียวสุเกะ (2446-2509) นักเขียนนิยายสืบสวนชาวญี่ปุ่น เป็นที่รู้จักจากนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม
ซึ่งเน้นกลอุบายห้องปิดตายเป็นหลัก

³ ฮามาโอะ ชิโร่ (2439-2478) เป็นตุลาการ มีชื่อเสียงจากการนำความรู้ด้านกฎหมายมาเขียนนิยายนักสืบ
แบบดั้งเดิมที่มีคุณภาพสูง

⁴ โมริโตโมะ อิซาชิ (2446-2527) นักเขียนนิยายนักสืบชาวญี่ปุ่น งานเขียนเล่มแรกชื่อ ‘Aoi Fuku no Otoko’
(ชายชุดน้ำเงิน)

ผมหยุดเขียนเมื่อตัวหนังสือเต็มพื้นที่ทั้งหน้าหลังของกล่องไม้ขีด
ชั้นใน เก็บกล่องไม้ขีด เก็บปากกาถูกลิ้น และก้าวเดินอีกครั้ง

แต่ก็น่าแปลกที่ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน ผมก็หาบันไดไม่เจอ มีเพียง
ชั้นหนังสือขนาดใหญ่วางเรียงกันเป็นพืด ข้าพวกมันยังเรียงสลับกัน
ไปมา มองไปข้างหน้าไกลๆ ไม่เห็น รวากับอยู่ในเขาวงกต

บ้าไปแล้ว ห้องสมุดแห่งนี้ไม่ได้กว้างใหญ่ขนาดนั้นสักหน่อย...

ถ้าไปเล่าให้ใครฟังคงโดนหัวเราะเยาะเป็นแน่ นักเขียนหนังสือ
เลี้ยงชีพเดินหลงทางห้องสมุดเขาวงกต ไม่ช้าเลยสักนิด

เห็ช่อซีมออกมาทั่วฝ่ามือ ผมไม่เข้าใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะเดิน
ไปทางขวาหรือทางซ้าย ก็ไม่พบทางออกจากเขาวงกตแห่งนี้ ผมนึกวิธี
ฝ่าทางตันได้อย่างหนึ่ง คือจะลองเดินไปชั้นหนังสือที่อยู่ริมสุดแล้วเดิน
เลียบผนังไปเรื่อยๆ ว่าแล้วก็ลงมือทำ

ทว่าจุดที่ผมเดินมาเป็นทางตันที่มีนิยายประวัติศาสตร์วางเรียงราย
ผมแค่เดินวนอยู่ข้างใน ไหงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ ไม่เข้าใจเลย พอเดินผ่าน
ทางลัดที่जूๆ ก็โผล่มาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ก็เจอมุมหนังสืออีกแห่ง ดูเหมือน
จะเป็นวรรณกรรมต่างประเทศ มีตัวอักษรที่ผมอ่านไม่ออกเต็มไปหมด

ผมเริ่มวิ่งเหยาะๆ โดยไม่รู้ตัว เหงื่อเริ่มผุดพรายบนหน้าผาก
เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผมหยุดวิ่งเพื่อปรับลมหายใจ ไม่ว่าจะคิดอย่างไรสถานการณ์นี้ก็
ผิดปกติ ห้องสมุดที่ชายหนุ่มวิ่งวนตั้งหลายนาทีแล้วยังไม่เจอทางออก
มีอยู่บนโลกนี้ด้วยหรือ บางอย่างกำลังผิดเพี้ยน

ผมรู้สึกว่ามีอะไรติดพื้นรองเท้า เหมือนเหยียบอะไรบางอย่าง ผม
ยกเท้าขึ้นมา

สิ่งที่ตกอยู่ตรงนั้นคือก้านไม้ขีด ผมจำไม้ขีดหัวสีชมพูแปร้นได้
ต้องเป็นไม้ขีดที่ผมทำตกไว้เมื่อกี้แ่นๆ แปลว่าหลังจากวิ่งไปรอบๆ ผมก็
กลับมาที่เดิมหรือนี่

แต่พอมองชั้นหนังสือรอบๆ ผมก็ยิ่งงงเป็นไก่ตาแตก หนังสือของเหล่านักเขียนนิยายนักสืบช่วงต้นสมัยโชวะที่เห็นเมื่อครู่หายไปไหนก็ไม่รู้ สิ่งที่ว่าอยู่ตรงนั้นมีเพียงหนังสือของนักเขียนที่ผมไม่เคยเห็นและไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน

ตอนนั้นเองที่ผมสังเกตว่า ไม่เพียงหนังสือเท่านั้น แต่ชั้นวางหนังสือก็เปลี่ยนไปด้วย ที่แรกยังเป็นเหล็กอยู่เลย แต่ตอนนี้ชั้นวางหนังสือที่อยู่ตรงหน้าทำจากไม้สีน้ำตาลแก่ พื้นเสื่อน้ำมันก็กลายเป็นพื้นไม้กระดานได้กลิ่นเหม็นน้ำมันที่ชวนให้คิดถึงอดีต เพราะเป็นกลิ่นเดียวกับระเบียบทางเดินของโรงเรียนประถม

“ที่นี่...ที่ไหน” ผมพิมพ์ รอบบริเวณเงียบสงัดจนเสียงพิมพ์ของผมดังก้อง ซ้ำร้ายยังมีดสลับ ไม่มีหลอดนีออนเปล่งแสงสว่างสีขาว มีเพียงหลอดไส้ร้อนติดอยู่บนเพดานเป็นระยะ

มีเสียงดังก๊อกรมาจากด้านขวามือ ผมหันไปมอง เห็นใครบางคนกำลังจะเดินผ่านชั้นหนังสือไป ภาพของเสื้อลายสก๊อตผิงติดตามผม

ผมคิดในใจว่ารอดตายแล้ว แม้จะเป็นวิธีที่ดูน่าเวทนาสักหน่อย แต่ถ้าตามหลังคนคนนั้นไป คงหาทางออกไปข้างนอกได้ ผมเร่งฝีเท้าตามหลังเขาไป

ทว่า ทันทีที่เลี้ยวตรงหัวมุมของชั้นหนังสือ บุคคลดังกล่าวก็เลี้ยวขวาตรงหัวมุมข้างหน้าถัดไปเล็กน้อย ผมก็เลยเห็นแค่แผ่นหลังเขาแวบๆ อีกแล้ว แต่ส่วนสูงของเจ้าตัวทำให้รู้ว่าเป็นผู้ชาย เขาสวมชุดสูทลายสก๊อต ถือไม้เท้าซึ่งไม่ค่อยพบเห็นในสมัยนี้ เสียงก๊อกๆ ที่ได้ยินคงจะเป็นเสียงเคาะไม้เท้ากับพื้น

ผมเดินตามเสียงไม้เท้าของชายคนนั้น เขาแทรกตัวไปตามช่องว่างระหว่างชั้นหนังสือ ไม่มีท่าทีจะหยุดเดิน รวากับตั้งใจจะหนีการสะกดรอยตามของผม

ทันใดนั้นเสียงไม้เท้าก็เจียบลง ไซโย ผมโผล่อกเพราะคิดว่าเขา

หยุดเดินเสียที ผมเลี้ยวตรงหัวมุมที่เห็นอีกฝ่ายเดินเลี้ยวไปเมื่อ

ทว่าไม่พบชายคนนั้น ผมลนลานมองหาไปรอบๆ แต่ก็ไม่เจอ ชายคนนั้นหายตัวไปราวกับกลุ่มควัน

บ้าน่า แต่แล้วสายตาผมปะทะกับสิ่งที่เหนือความคาดหมาย มีบันไดวนโผล่มาจากเพดาน เมื่อกี่ยังไม่มีของพรรคนี่ ประหนึ่งว่ามันโผล่พรวดมาดื้อๆ

อย่างไรก็ตาม ผมตัดสินใจเดินขึ้นบันไดเป็นอันดับแรก เพราะหากไม่ทำอย่างนั้น มีหวังคงได้หลงทางอยู่ในเขาวงกตแห่งนี้ไปชั่วนิรันดร์

พอขึ้นบันไดไปก็มีชั้นวางหนังสือตั้งเรียงรายดังคาด ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีห้องแบบนี้อยู่ในห้องสมุดด้วย ชั้นหนังสือทั้งหมดดูเก่าแก่ หนังสือที่อยู่ในนั้นก็ล้วนเป็นหนังสือเก่า ผมรีบหยิบหนังสือเล่มหนาออกจากชั้นข้างตัว เป็นหนังสือประวัติศาสตร์ธรรมชาติที่มีภาพประกอบ ผมอ่านไม่ออก เดว่าน่าจะเป็นภาษาลาดิน

ตอนวางหนังสือกลับที่เดิม ผมรู้สึกว่ามีคนอยู่ทางขวามือ พอหันไปมองก็เห็นสาวน้อยวัยสิบสี่ถึงสิบห้าปี สวมชุดแขกสีขาวยื่นหน้ามาทางนี้

ผมรู้สึกเหมือนไม่ได้เจอมนุษย์มานานชอบกัล เอาเป็นว่าผมคงออกจากเขาวงกตพิลึกพิลั่นได้แล้ว

เด็กสาวเดินมาก้าวสองก้าวพลางชายตามองหน้าผม หลังจากมองหน้าผมเทียบกับกระดาศในมือ เธอก็ผุดยิ้มทันควัน เป็นรอยยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสาแบบที่ไม่ได้เห็นมานานแล้ว ผมผงะถอยหลังเพราะรู้สึกพ่ายแพ้ต่ออำนาจนั้นอย่างบอกไม่ถูก

“เฮอ ค่อยยังชั่ว” เธอกล่าว เป็นการออกเสียงอย่างถูกต้อง ซึ่งเด็กสาวอายุไม่เกินยี่สิบสมัยนี้น้อยคนนักที่จะทำได้

“เธอตามหาฉันอยู่หรือ”

“ค่ะ มีคนบอกให้หนูเป็นตัวแทนมารับคุณ” เธอตอบเสียงดังฟังชัด
“โหลงออกไปที่ที่หาคุณพบ”

“มีใครบอกให้เธอมารับฉันหรือ ใครกัน ไม่สิ ก่อนจะถามเรื่องนั้น”
ผมมองดวงตากลมโตของเธอ

“เธอเป็นใคร”

“หนูชื่อมิโคริ ฮิโนะ มิโคริค่ะ” เธอตอบแล้วค้อมศีรษะให้

“มิโคริคุง...หรือ” ผมไม่รู้จักชื่อนี้ แล้วก็ไม่เคยพบเธอมาก่อนด้วย
“แล้วเธอมาตามหาฉันทำไมล่ะ”

“ก็” เธอเอ่ย “คุณมีนัดที่นี้ตอนบ่ายโมงไม่ใช่หรือคะ”

“นัดตอนบ่ายโมง กับใคร”

“นายกเทศมนตรีค่ะ”

“นายกเทศมนตรี” ผมพูดตั้งขึ้น “เข้าใจผิดแล้วหรือเปล่า ฉันจำ
ได้ว่าไม่มีนัดแบบนั้นนะ ไม่เคยพบนายกเทศมนตรีด้วย”

“แต่นายกเทศมนตรีบอกว่าคุณตอบตกลงทางโทรศัพท์แล้วนี่คะ
และเขาก็ส่งจดหมายยืนยันให้คุณแล้วด้วย”

“จดหมายยืนยัน ฉันไม่เคยได้รับนะ”

“แปลกจังเลย นายกเทศมนตรีบอกว่านัดกับคุณนักสืบเป็น
มันเหมาะแล้ว...”

“นักสืบ หมายถึงใคร”

พอผมถาม เธอก็ชี้มาที่ผมเงิบๆ

“ตกลง่า” ผมแค่นยิ้มแล้วโบกไม้โบกมือ “เธอหักคนผิดจริงๆ
นั่นแหละ ฉันไม่ใช่นักสืบสักหน่อย”

“แต่ในรูปนี้...” มิโคริจ้องกระดาษในมือแล้วมองผมอีกรอบ “เป็น
คุณจริงๆ ค่ะ เหมือนกันเปียบเลย เสื้อผ้าก็เหมือน”

“ขอฉันดูหน่อยสิ” ผมรับภาพถ่ายจากมือของเด็กสาว แล้วก็ต้อง
สะดุ้งโหยง ชายในรูปเหมือนผมไม่มีผิดเพี้ยนจริงๆ แต่แต่งตัวประหลาด

เหลือเกิน เขาใส่ชุดสูทหลายสีก็อดยับยู่ยี่และสวมแว่นตากกรอบกลม ไว้ผมยาว กระเซอะกระเซิง

“อย่างนี้เอง หน้าตาคัล้ายฉันท้จริง แต่เสื้อผ้าน่าจะคนละเรื่อง...” พุดยังไม่ทันจบ ผมก็อึ้งจนพุดไม่ออก เพราะสังเกตเห็นว่าเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมอยู่ตอนนั้นคือชุดสูทหลายสีก็อดเช่นเดียวกับในรูปถ่าย เป็นไปไม่ได้ ตอนออกจากบ้านผมใส่เสื้อผ้าคนละแนวกับชุดนี้เลย

ผมชะงัก จะว่าไปชายที่ผมเห็นในเขาวงกตเมื่อกี้ก็ใส่เสื้อผ้าแบบนี้ ทำไมเสื้อผ้าของชายคนนั้นมาอยู่บนตัวผมได้

“คุณคือนักสืบเทงกะอิจิไซใหม่ล่ะ”

“เทงกะอิจิ เปล่า ฉันท...”

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างพลันปะทุในความคิด ม่านหมอกแห่งความทรงจำฟุ้งกระจายอย่างรวดเร็ว

เทงกะอิจิ...ผมจำชื่อนั้นได้ เคยได้ยืนที่ไหนสักแห่ง ไปรู้จักชื่อนั้นตั้งแต่เมื่อไรกัน

รู้สึกมีอะไรอยู่บนจมูก พอยกมือไปคลำดู จึงรู้ว่าตัวเองสวมแว่นตาอยู่ แว่นตามาดั้งแต่เมื่อไร ปกติผมใส่คอนแทคเลนส์

ตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างอยู่ในกระเป๋าข้างขวา ด้านในสูท เขามีมือล้วงดู นิ้วสัมผัสสัญลักษณ์กระดาศ พอหยิบออกมาก็พบว่า เป็นของจดหมายสี่ขาว

“นั่นไง อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด” มิโตรชิซึของจดหมาย “คุณก็มีจดหมายจากนายกเทศมนตรีอยู่กับตัวนี่คะ”

“เอ่อ มันไม่น่าเป็นแบบนี้...”

ผมไม่ใช่นักสืบ ไม่ใช่ชายที่ชื่อเทงกะอิจิด้วย...ตั้งใจจะตอบว่าอย่างนั้น แต่ไม่รู้ทำไมคำพุดไม่ยอมออกมา บางอย่างในตัวผมไม่ยอมให้พุดที่นี้ไม่ใช่โลกในความเป็นจริง

ความฝันหรือ ไม่ดี ไม่ใช่ความฝันอยู่แล้ว โลกนี้ไม่ได้คลุมเครือ

แบบนี้ ถ้าอย่างนั้นมันคือที่ไหน โลกที่ผมรู้จักก็อันตรายกันไปไหนเสียแล้ว
ทว่าจิตใจที่สับสนของผมพลันสงบลงจนตัวเองยังแปลกใจ ตัวผม
อีกคนในสมอส่วนหนึ่งกระซิบสั่งให้ผมยอมรับโลกนี้

ผมหยิบจดหมายในซองออกมาทางอ่าน เนื้อความเขียนด้วย
หมึกดำและลายมือบรรจงดังนี้

‘ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งที่ท่านตอบรับคำขอร้อง ตามที่ได้เรียน
เมื่อวันก่อน กระผมอยากขออธิบายรายละเอียดของคำขอร้องเมื่อพวกเรา
ได้พบหน้ากันโดยตรง วันนี้กระผมจะไปรับท่านที่ห้องสมุดเวลาบ่ายโมงตรง
ขอความกรุณาด้วยนะครับ’

แวบแรกผมนึกในใจว่าพูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง แต่เสี้ยววินาทีถัดมา
ก็รู้สึกตัวเองเคยเห็นจดหมายฉบับนี้ จำได้ว่าเคยได้รับมัน แต่เดี๋ยวก่อน
เมื่อผมยังหลงทางอยู่ในห้องสมุด แล้วเพิ่งได้ออกมาที่นี่นี่นา...

“หนูจะนำทางคุณไปเทศบาลเมืองคะ” มิโตริบอก “เพราะนายก-
เทศมนตรีบอกให้หนูเป็นคนนำทาง”

“ไกลหรือเปล่า” ผมถามมิโตริ

“เดินจากที่นี่ไปแป๊บเดียวก็ถึง” เธอส่งยิ้มหวานให้ผมอีกครั้ง “ตาม
หนูมาสิคะ”

“อือ...”

“อ๊ะ คุณลืมของ” มิโตริหยิบบางอย่างจากหน้าชั้นวางหนังสือ
ข้างผม แล้วยื่นให้ “นี่คะ”

สิ่งนั้นคือไม้เท้าเก่าๆ

บทที่ 1

อนุสรณ์สถาน

1

พอก้าวออกจากห้องสมุด ทักษะสภาพแปลกตาก็ปรากฏเบื้องหน้า ถนนไม่ได้ลาดยางมะตอย แต่เป็นพื้นหิน ผนังอาคารสร้างด้วยหินกองซ้อนกัน ผนังบางแห่งมีรูปปั้นหินวางประดับหรือแกะสลักกรอบหน้าต่าง แต่ละบาน ผมเหลือยวกลับไปมอง พบว่าห้องสมุดก็เป็นสิ่งปลูกสร้างในลักษณะเดียวกัน มันดูน่าเกรงขามและสง่างาม

“ที่นี่...คือที่ไหน” ผมถามมิโดริ “ย่านนี้ชื่ออะไร”

“เขตฟูจิ เมืองโบเรโระคะ”

“เมืองโบเรโระ ใ้ญี่ปุ่นแน่นอนะ”

“แน่นอนแล้วสิคะ ตามแปลกๆ” มิโดริหัวเราะคิก

ผมกับเธอเดินเคียงกันไปบนถนนลาดหิน รถยนต์ทยอยแล่นผ่าน

พวกเราไป ล้วนแต่เป็นรถคลาสสิก เสื้อผ้าของผู้คนบนท้องถนนก็ชวนให้นึกถึงยุคโบราณชอบกอล แถมบรรยากาศยังดูเหมือนอยู่ต่างประเทศ ไม่ใช่ญี่ปุ่น

ที่นี่คือที่ไหนกัน ทำไมผมถึงโผล่มาที่นี่

ผมนึกถึงแพชั่นของผู้คนในโลกที่ตัวเองอยู่ก่อนหน้านี้นี้ แต่ไม่รู้ทำไมถึงนึกไม่ออกเลย คล้ายกับสมองสั่งไม่ให้นึกออก

ไม่นานนักถนนทอดยาวสู่ลานกว้างที่มีน้ำพุ รอบน้ำพุเป็นสวนสาธารณะขนาดย่อม มีรูปปั้นทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ รูปปั้นเป็นผู้ชาย สวมหมวกผ้าไหม ใส่สูทสามชั้น ชี้นิ้วไปที่ไหนสักแห่ง ส่วนมืออีกข้างกำแว่นขยาย

“นั่นรูปปั้นของใครนะ” ผมถามมิโดริตอนเดินผ่านมัน

“ไม่มีชื่อหรอกค่ะ เห็นว่าเป็นคนที่สร้างเมืองนี้ขึ้นมา”

“สร้างเมืองหรือ เป็นอดีตนายกเทศมนตรีรุ่นแรกของเมืองนี้ หรืออะไรทำนองนั้นใช่ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ” มิโดริส่ายหน้า “เป็นคนที่สร้างเมืองขึ้นมา”

“หืม” ผมไม่เข้าใจแนวคิดนั้น แต่ก็ตัดสินใจไม่ถามต่อ

พอเดินวนรอบลานกว้างไปได้ครึ่งรอบ ผมก็พบอาคารเก่าแก่สร้างด้วยอิฐ มิโดริบอกว่าที่นี่คือเทศบาลเมือง บนกำแพงเหมือนจะมีลวดลายวาดไว้ แต่แทบเลือนหายไปหมดแล้ว ผมนับหน้าต่างทรงโค้งบานเล็ก จึงรู้ว่าสิ่งปลูกสร้างนี้มีสามชั้น

ด้านหน้าอาคารมีประตูเหล็ก ถ้าผมต้องออกแรงเปิดคนเดียวคงลำบากนิดหน่อย ทว่าตอนนี้มันเปิดแง้มอยู่ พวกเราจึงเดินเข้าไปในพื้นที่อันมืดสลัว

เข้ามาปุ๊บก็เจอบันไดขนาดใหญ่ตรงหน้า เป็นบันไดหน้ากว้าง ปูพรมสีแดงเข้ม มิโดริเดินขึ้นบันไดไป

ผมเดินตามเธอขึ้นไปชั้นสอง ประตูไม้ตั้งเรียงรายขนานระเบียบทางเดินมืดสลัว มิโดริเดินจนสุดทางแล้วเคาะประตูบานในสุด

ได้ยินเสียงจากข้างในบอกว่าเชิญครับ เด็กสาวเปิดประตู
เก้าอี้โซฟาหุ้มหนังตัวใหญ่เตอะตาเป็นสิ่งแรก ตรงข้ามกันมีโต๊ะ
ถัดไปอีกเป็นหน้าต่าง ชายโหล่ว่างคนหนึ่งยื่นหันหลังให้หน้าต่าง เขา
ค่อยๆ เดินมาทางนี้ พื้นกระดานส่งเสียงลั่นเวลาเดิน
ชายคนนั้นรวบผมสีดำสนิทไว้ข้างหลัง ผมแต่ละเส้นเงาวับดูจ
เส้นลวด จ้องเขม็งไปหน้าผมนัยน์ตาเป็นประกาย

“คุณคนนี่คือ...”

“คุณเทงกะอิจิโงะ” มิโดริบอกเขา

“อ้อ รู้แล้วละ” ชายผมดำผงกศีรษะ “เหมือนที่เห็นในหนังสือพิมพ์
เลย” น้ำเสียงไพเราะดังกังวาน ลั่นสะเทือนมาถึงกระเพาะอาหารของผม
เลยทีเดียว

“หนังสือพิมพ์หรือ”

“นี่ครับ”

ชายคนนั้นหยิบหนังสือพิมพ์บนโต๊ะหน้าโซฟามายื่นให้ผม เขาพับ
หนังสือพิมพ์ให้ผมเห็นหน้าข่าวสังคม

เนื้อข่าวมีดังนี้

*การสนับสนุนอันเฉียบคมของนักสืบเทงกะอิจิช่วยคลี่คลายคดี
ฆาตกรรมตระกูลคาเบงงามิ*

และคนที่อยู่ในภาพถ่ายข่าวดำก็ไม่ใช่ใครอื่น ชายหัวขุกกระเซอะ
กระเซิงสวมชุดสูทยับยู่ยี่ ซึ่งก็คือผมนั่นเอง

ผมเกือบหลุดปากไปแล้วว่าไม่รู้จักคดีแบบนี้ แต่ก็หยุดความคิดนั้น
ไว้ได้ทัน คดีฆาตกรรมตระกูลคาเบงงามิ...ผมนี่ก็ออกแล้ว

จริงสิ เคยมีคดีที่ว่าจริงๆ เป็นคดีที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านบนภูเขาเล็ก
เหตุเกิดในวันรุ่งขึ้นหลังหิมะตกหนัก พบศพหน้าเวทนาในห้องปิดตาย

ความทรงจำแจ่มชัดหวนกลับมาในความคิด ผมนึกถึงมันได้อย่าง
ชัดแจ้งราวกับเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน เพราะอะไร ผมไม่เคยเจอ

เรื่องนั้นแท้ๆ ทำไมจำได้แม่นยำขนาดนี้

หรือว่าผมเป็นคนคลั่งคลายคดีนั้นจริงๆ

น่าจะใช่ ตำนานคาเบงงามิ ผิดคาดที่ฆาตกรเป็นผู้หญิง...

“ผมชื่อฮิโนะ เป็นนายกเทศมนตรี ขอขอบคุณมากนะครับที่อุตส่าห์
มาในวันนี้” ชายผมดำเอ่ยชัดจังหวะความคิดของผม

“ฮิโนะ” ผมมองมิโตรีที่ยืนข้างกัน

“พ่อหนูเองค่ะ” เธอกล่าวแล้วแลบลิ้นสีชมพู

“อย่างนี้เอง” ผมพยักหน้า หันกลับไปทางคนพ่อ จากนั้นหยิบ
จดหมายเมื่อก็ออกมา

“คุณเป็นคนเขียนจดหมายฉบับนี้หรือครับ”

“ใช่”

“ทำไมรู้ที่อยู่ผม ไม่สิ ก่อนจะถามเรื่องนั้น ทำไมถึงมาขอร้องผม
ล่ะครับ”

“เพราะหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ไง” นายกเทศมนตรีฮิโนะตบหนังสือพิมพ์
ฉบับเมื่อครู “ผมอ่านมันแล้วเห็นเรื่องของคุณ ก็เลยคิดว่าหากต้องการ
คลั่งคลายคดีนี้ให้ได้ อย่างแน่นอนและรวดเร็ว ต้องรบกวนคุณเท่านั้น” เขา
ชูกำปั้นราวกับกำลังกล่าวปราศรัย อาจติดนิสัยมาจากตอนประชุมสภา

“หมายความว่า คุณคาดหวังกับความสามารถของนักสืบเทงกะอิจิ
หรือครับ”

“ใช่ ผมคาดหวังกับมันสมองของคุณ” นายกเทศมนตรีกล่าว
ชัดถ้อยชัดคำ

ผมปวดหัวขึ้นมาตึงๆ ผมคือเทงกะอิจิจริงๆ หรือ หากเป็นเช่นนั้น
เมื่อวานนี้ผมเป็นใครกันแน่ คนที่เขียนนิยายลึกลับในที่ทำงานอันดับแคบ
แห่งนั้นคือใคร

“เอาเป็นว่าคุณนั่งลงก่อนเถอะ”

นายกเทศมนตรีเชื้อเชิญให้ผมนั่งโซฟา พอผมนั่ง เขาก็หย่อนตัวลง

นั่งฟังตรงข้าม มิโดรินั่งข้างผม

เขาหยิบบุหรี่ปูนหนึ่งจากกล่องคริสตัลบนโต๊ะ จุดมันด้วยไฟแช็ก
ที่ทำจากคริสตัลเหมือนกัน ควันสีชาวอมเทาลอยฟุ้งตรงหน้าเขา

“ที่ผมเรียกคุณมาก็เพราะว่าอยากให้คุณช่วยนำของสิ่งหนึ่งกลับ
มา” นายกเทศมนตรีกล่าวหลังม่านควัน

“ของสิ่งหนึ่งที่ว่า...คืออะไรครับ”

“ของที่ถูกลบหายไปจากสุสาน”

“สุสาน”

นายกเทศมนตรีหันไปมองหน้าต่าง นี่ยังคิบบุหรี่ปูน

“คุณเห็นสวนสาธารณะหน้าอาคารหลังนี้หรือยัง”

“เห็นแล้วครับ...”

“ถ้าเรื่องรูปปั้นครีเอเตอร์ หนูอธิบายให้ฟังเรียบร้อยแล้ว” มิโดริ
แทรกขึ้น

“งั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นก็คงคุยกันง่ายขึ้น”

“รูปปั้นนั้นเรียกว่ารูปปั้นครีเอเตอร์หรือครับ”

“เขาเป็นคนสร้างเมืองนี้ขึ้นมา ก็เลยเรียกกันว่าอย่างนั้น แต่มันเป็น
แค่สัญลักษณ์ ไม่รู้เหมือนกันว่ามีอยู่จริงหรือเปล่า”

“ผมได้ฟังเรื่องนั้นจากลูกสาวคุณแล้วครับ แต่ไม่ค่อยเข้าใจเรื่อง
ที่บอกว่าสร้างเมือง”

นายกเทศมนตรีฮิโนะมุตยืมบางๆ ให้คำถามของผม

“นั่นสินะ ขนาดพวกเรายังไม่ค่อยเข้าใจเลย”

“หมายความว่ายังไงครับ”

นายกเทศมนตรีขยับหูที่แทบจะไม่ได้สูบกับจานคริสตัลสีเทา

“เมืองนี้ไม่มีประวัติศาสตร์หรอก”

“ไม่มีประวัติศาสตร์...หมายความว่า เป็นเมืองใหม่หรือครับ”

“ผมไม่ได้พูดในเชิงเปรียบเทียบหรอกนะ เมืองนี้ไม่มีประวัติศาสตร์”

จริงๆ พุดง่ายๆ ก็คือ ประวัติศาสตร์ของเมืองนี้เป็นปริศนา แม้แต่พวกเรา
ที่อาศัยอยู่ที่นี้ก็ยังไม้อู้เลยว่า เมืองนี้มาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“บ้าน่า”

“คุณจะคิดว่าเหลือเชื่อก็ไม่แปลกหรอก แต่ผมอยากให้คุณเริ่ม
จากเชื่อเรื่องนั้นก่อน ไม่อย่างนั้นจะไม่เข้าใจว่า ผมจะขอร้องคุณทำไม”

น้ำเสียงของนายกเทศมนตรีฟังดูไม่ได้ล้อเล่น แล้วท่าทางเขาก็
ไม่ได้ขู่ผมด้วย ผมมองหน้ามิโตริ ก่อนจะหันกลับมาที่พ่อของเขา

“พูดต่อเถอะครับ” ผมบอก

นายกเทศมนตรีอิโนะซากิหันหน้าเห็นชอบ

“เมืองนี้ไม่มีประวัติศาสตร์ แต่มีตำนาน ตามตำนานบอกว่า ผู้คน
ที่อาศัยในเมืองนี้คือผู้อพยพ เดิมทีที่นี้ไม่มีใครอยู่เลย ไม่มีอะไรทั้งสิ้น
แล้วพอมีคนย้ายมาอาศัยอยู่ พวกเขาก็นุกเบิกเมืองจนกลายเป็นอย่าง
ที่เห็นในปัจจุบัน”

“แปลว่าเขาคือผู้บุกเบิก”

“จริงอย่างที่คุณพูด แล้วครีเอเตอร์ก็หมายถึงบุคคลที่มาที่นี้เป็น
คนแรก แน่นอนว่าเขาอาจไม่ได้มาคนเดียว เป็นชายหรือหญิงก็ไม่รู้ เขา
เป็นเพียงบุคคลในจินตนาการ”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับครีเอเตอร์คนนั้นหรือครับ”

“บ้านที่ว่ากันว่าครีเอเตอร์เคยอาศัยอยู่ ตั้งอยู่ใจกลางเมือง”

“เป็นบ้านที่สร้างขึ้นตามตำนานเหมือนกันหรือครับ”

“เปล่า เป็นบ้านของเขาจริงๆ ดูจากยุคที่สร้าง น่าจะเป็นบ้านของ
พวกผู้อพยพรุ่นแรกแน่ๆ คนก็เลยเรียกกันว่าบ้านของครีเอเตอร์ ซึ่งอย่าง
เป็นทางการคืออนุสรณ์สถานนักบุญ ปกติจะเรียกย่อๆ ว่าอนุสรณ์สถาน”
นายกเทศมนตรีเล่าอย่างสั้นไหล

“อนุสรณ์สถานมันทำไมหรือครับ”

“คือว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อนมีการค้นพบครั้งใหญ่ที่อนุสรณ์สถาน

แห่งนั้นครับ ที่ผ่านมามพวกเราคิดว่าบ้านหลังนั้นเป็นแค่สิ่งปลูกสร้างสองชั้น แต่มาารู้ภายหลังว่ามีห้องใต้ดินด้วย บังเอิญมีคนไปพบทางเข้าห้องใต้ดิน แล้วพลองเปิดประตูลับบานนั้น” นายกเทศมนตรีพูดค้างไว้ตรงนั้นเหมือนยั่วให้อายากรู้ต่อ เขามองผมแล้วยิ้มมีเลศนัย “คิดว่าเราพบอะไรล่ะ”

“ศพหรือเปล่าครับ”

แน่นอนว่าผมล้อเล่น ทว่านายกเทศมนตรีกลับทำตาโต

“ยอดเยี่ยม คุณเป็นคนเฉียบแหลมจริงๆ ถูกต้อง เราพบศพที่นั่น”

“จริงหรือครับ”

“แต่ไม่ใช่ศพธรรมดา เป็นम्मมี เราพบम्मมี”

ผมผลลสุดสลดหายใจเอือกใหญ่

“อยู่ในโลงศพหรือครับ”

“เปล่า ศพนั้นเก่าอ๊ี้ ตอนนี่เรายังไม่รู้ว่ามีห้องนั้นมีไว้เพื่ออะไร เพราะนอกจากเก้าอี้ตัวนั้นก็แค่โต๊ะเก่าๆ ตั้งอยู่อีกหนึ่งตัวเท่านั้น”

“หนูก็เลยคิดว่า มันอาจเป็นห้องหนังสือของम्मมีก็ได้ค่ะ” มิโดริเอ่ย

“เป็นห้องไว้อ่านหนังสือสอบนะหรือ”

“เรายังไม่ได้ตรวจสอบอย่างละเอียด เรื่องम्मมีเป็นใครก็ยังเป็นปริศนาด้วย” นายกเทศมนตรีกล่าว เขาไม่ใส่ใจคำพูดล้อเล่นของผม “แต่สำหรับพวกเรานี้คือการค้นพบครั้งใหญ่ เพราะอาจจะได้รู้เกี่ยวกับต้นกำเนิดที่เคยเป็นปริศนามาตลอด”

“म्मมีคือครีเอเตอร์หรือครับ”

“ไม่รู้สิ อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ เขาเป็นว่าพวกเราต้องตรวจสอบอย่างระมัดระวัง เราตั้งทีมสำรวจและน่าจะเริ่มสำรวจตามแผนการที่วางไว้ตั้งแต่สัปดาห์หน้า แต่ว่า...” เมื่อพูดถึงจุดนั้น เขาเม้มปากแล้วส่งเสียงครางในลำคอ

ผมนึกคำพูดเมื่อกี้ของเขาขึ้นได้

“มีคนมาขโมยของจากสุสานไปก่อนจะได้สำรวจหรือครับ”

นายกเทศมนตรีพยักหน้าอย่างเจ็บใจ

“เรื่องที่คาดไม่ถึงก็คือเรื่องนี้แหละ ไม่นึกเลยว่าจะมีคนเข้าไปขโมยของในที่แบบนั้น”

ในที่สุดก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้ว

“เหมือนอินเดียน่า โจนส์เลยนะครับ”

“ใครหรือ”

“ไม่รู้จ๊กก็ไม่เป็นไรครับ” ผมโบกมือ “เล่าต่อเถอะครับ อะไรถูกขโมยไป อย่าบอกนะว่าเป็นมัมมี่”

“มัมมี่ปลอดภัยดี เรายังไม่รู้เลยว่าอะไรถูกขโมยไป”

“ที่บอกว่าไม่รู้ หมายความว่ายังไงครับ”

“สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงร่องรอยการกลบหลุมที่ขุด มีโจรสลัดสุสานคนเดียวที่รู้ว่ามัมมี่อะไรฝังอยู่ในหลุม”

“ฉันอาจไม่มีอะไรถูกขโมยไปเลยก็ได้นี่ครับ คนร้ายแค่ขุดหลุมเฉยๆ”

“ไม่หรอก ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น”

“เพราะอะไรครับ”

“จากการตรวจสอบ พบว่าหลุมมีรูปทรงสี่เหลี่ยมสวยงาม น่าจะเคยมีบางอย่างที่มีรูปทรงแบบนั้นฝังอยู่”

“หลุมใหญ่ประมาณไหนครับ”

“ประมาณนี้ละมั้ง” นายกเทศมนตรีผายมือทั้งสองออกกว้างไม่ถึงสามสิบเซนติเมตร “ไม่ใช่สี่เหลี่ยมจัตุรัสปะะๆ หรือค่อนไปทางสี่เหลี่ยมผืนผ้า”

ผมจินตนาการถึงกล่องข้าวทรงแบน

“แจ้งตำรวจหรือยังครับ”

“ยัง เรายังเก็บเป็นความลับ”

“ทำไมล่ะครับ ถ้ามีคนเข้าไปขโมยของ ตำรวจก็มีหน้าที่ต้องตาม

สี่ปไม่ใช่หรือครับ”

“ถ้าเป็นฝีมือของโจรสลัดสุสานธรรมดาๆ เราก็แจ้งตำรวจโดยไม่ลังเลไปแล้ว แต่สถานการณ์มันไม่ง่ายแบบนี้แหละสิ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

นายกเทศมนตรีขมวดคิ้ว ยื่นมือไปหยิบบุหรี่มวนใหม่

“บอกตามตรงคือ เรายังไม่ได้ประกาศเรื่องการค้นพบห้องใต้ดินกับมัมมี่ให้ชาวบ้านรู้”

“อืม” ผมเลียริมฝีปาก เริ่มเข้าใจแล้วว่าเขาอยากพูดอะไร “แต่ก็เตรียมความพร้อมไปถึงขั้นเริ่มสำรวจแล้วนี่ครับ”

“เราตั้งใจจะสำรวจอย่างเป็นทางการด้วยความลับสุดยอด จนกว่าจะได้คำตอบบางอย่าง”

“ทำไมต้องเก็บเป็นความลับด้วยล่ะครับ”

“ก่อนที่คุณจะเข้าใจเรื่องนั้น คงต้องอธิบายให้คุณเข้าใจเอกลักษณ์ของเมืองนี้ก่อน อย่างที่ผมชี้แจงไปหลายครั้งแล้วว่า ที่นี่ไม่มีประวัติศาสตร์แน่ชัด สถานการณ์ในตอนนั้นก็เลยกลายเป็นว่า ต่างคนต่างสร้างประวัติศาสตร์เอาตามสะดวกตัวเองและเชื่อตามนั้น ยกตัวอย่างเช่น เท้าที่ผมรู้ มีหัตถระกูลที่ยืนยันว่าตัวเองเป็นลูกหลานของคริสโตเฟอร์”

“หนึ่งในนั้นก็คือตระกูลของเราล่ะ”

มิโตรพิทูดแทรกหน้าตาเฉย ผมหันไปมองนายกเทศมนตรีด้วยความตกใจ “เป็นความจริงหรือครับ”

“พ่อผมที่เสียชีวิตไปแล้วเชื่ออย่างนั้นครับ” เขายิ้มเฟื่อน “เขาเคยถูกจ้างเอาชีวิตด้วย”

ท่าทางจะไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้ว “ก็น่าจะเป็นไปได้แหละครับ”

“สรุปว่าประเด็นเกี่ยวกับต้นกำเนิดของเมืองนี้มีแง่มุมที่ละเอียดอ่อนมาก”

“เพราะฉะนั้นก็เลยประกาศเรื่องมัมมี่แบบสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้”

“ใช่แล้ว” เขาอัดควันเข้าเต็มปอด

“ฉันมีใครบ้างที่รู้เรื่องห้องใต้ดินกับมัมมี่ครับ”

“สมาชิกของทีมสำรวจ เดิมที่เราตั้งกลุ่มที่เรียกว่าคณะกรรมการอนุรักษ์อนุสรณ์สถาน มีสมาชิกเจ็ดคน เช่น นักวิชาการและผู้ทรงความรู้ด้านวัฒนธรรม แล้วสมาชิกของกลุ่มนั้นก็กลายมาเป็นสมาชิกของทีมสำรวจ ผมก็เป็นสมาชิกคนหนึ่ง คนที่รู้ก็มีผู้ดูแลอนุสรณ์สถานและช่างที่ค้นพบห้องใต้ดิน ทั้งหมดมีเท่านี้”

“ลืมไปคนนึงนะ” มิโคริชี้ตัวเอง

“จริงด้วย” นายกเทศมนตรีมองลูกสาวแล้วยิ้ม จากนั้นหันกลับมาทางนี้ “ตอนได้รับรายงานว่ามีคนค้นพบห้องใต้ดิน บังเอิญว่าเด็กคนนั้นก็อยู่ด้วย แต่สำหรับคนอื่น ๆ ผมกำชับแล้วว่า แม้แต่คนในครอบครัวก็ห้ามบอก”

“แต่เราก็พูดชิปปากคนไม่ได้หรอกครับ”

“คุณพูดถูกแล้ว แต่ผมก็พอจะเข้าใจพวกเขาอยู่บ้าง”

“อย่างนี้นี่เอง พอจะเข้าใจอยู่บ้าง...หรือครับ” ผมยิ้มเป็นนัย “แปลว่าใจจริงไม่ได้คิดอย่างนั้นหรือเปล่า”

“คุณเพิ่งจะอิจิช่างเฉียบแหลม ในเมื่อเล่ามาถึงขนาดนี้แล้ว คุณคงเข้าใจความรู้สึกของผม รวมถึงเรื่องที่ว่าทำไมผมแจ้งตำรวจไม่ได้ด้วย”

“เข้าใจดีเลยละครับ”

หากคนร้ายที่เป็นโจรชุดสุสานแฝงตัวอยู่ในหมู่คณะกรรมการอนุรักษ์อนุสรณ์สถาน ชาวบ้านก็จะเลิกเชื่อถือเขาในฐานะนายกเทศมนตรีขอเพียงได้ของที่ถูกขโมยไปกลับคืนมา แล้วลงโทษด้วยการปลดสมาชิกที่เป็นคนร้ายออกจากตำแหน่ง เรื่องก็จะจบลงด้วยดี นั่นต้องเป็นเจตนาที่แท้จริงของเขาแน่ๆ

“แล้วคุณจะยอมรับงานนี้ไหม” นายกเทศมนตรีเปล่งเสียงทรงพลังออกมาจากห้อง แม้น้ำเสียงจะฟังดูนุ่มนวล แต่ก็มีความน่ายำเกรงแบบบังคับ

“งานนี้ยากนะครับ”

“แต่ถ้าคุณไม่ยอมรับงานนี้ ผมก็จนปัญญา เพราะคุณเป็นคนเดียวที่ฟังได้ และสำคัญที่สุด คุณรู้เรื่องห้องใต้ดินกับมัมมี่แล้วด้วย”

“ผมไม่ได้รู้เพราะอยากรู้หรือครับ”

“แต่ผมก็ปล่อยุคุณกลับไปทั้งอย่างนี้ไม่ได้หรอก” เขายิ้มมุมปาก

“อยู่กันหรือครับ”

“อย่าว่าแต่ขู่เลย ผมพร้อมจะทำทุกอย่าง นักการเมืองก็เป็นแบบนี้แหละ ต่อให้เป็นแค่นายกเทศมนตรีของเมืองเล็กๆ แบบนี้ก็ตาม”

ผมกอดอกครางในลำคอ พลันรู้สึกว่ ตัวเองเริ่มคุ้นเคยกับโลกต่างมิติแห่งนี้มากขึ้นทุกที ความคิดเริ่มแผ่ซ่านในใจว่า ผมคือนักสืบเทงกะอิิจิจริงๆ และมาที่นี้เพราะมีจุดประสงค์บางอย่าง

ที่นี้เป็นคนละมิติกับโลกที่ผมเคยอยู่ มันเป็นโลกคู่ขนานประเภทหนึ่งหรือเปล่านะ คิดแบบนี้ก็น่าจะสมเหตุสมผลที่สุดแล้ว ไม่น่าใช่โลกหลังความตายหรอก

ถึงกระนั้นก็ไม่น่าเป็นเรื่องบังเอิญที่ผมได้รับมอบหมายบทบาทของนักสืบเทงกะอิิจิ ซ้ำยังเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ผมมีความสำคัญกับที่นี่ด้วย คงมีความจำเป็นบางอย่างที่ทำให้ผมหลงเข้ามาในโลกนี้และถูกสถานการณ์ยุ่งยากแบบที่เห็นบีบบังคับ หมายความว่า การเผชิญหน้ากับเหตุการณ์นี้น่าจะนำไปสู่การไขปริศนาทั้งปวงได้

ผมตัดสินใจเด็ดขาด “มีรายชื่อสมาชิกของคณะกรรมการอนุรักษ์อนุสรณ์สถานไหมครับ”

“ผมเตรียมเอาไว้แล้ว” นายกเทศมนตรีล้วงกระดาษแผ่นหนึ่งจากกระเป๋าในเสื้อนอก แล้ววางลงตรงหน้าผม “ผมเขียนชื่อผู้ดูแลกับช่างเอาไว้ให้แล้ว คุณเอามันไปได้เลย”

“ผมรับไว้เลยนะครับ”

“ถ้ามีสิ่งจำเป็นต่อการสืบสวน คุณบอกมาได้เลย ผมจะจัดการ

ให้อย่างสุดความสามารถ”

“เดี๋ยวกคงต้องขอรบกวนนะครับ”

นายกรัฐมนตรีผงกศีรษะแล้วลุกขึ้นยืน เดินอ้อมไปที่อีกฟากของโต๊ะเพื่อหยิบบางสิ่งก่อนจะเดินกลับมา เขาวางของสิ่งนั้นตรงหน้าผม มันเป็นซองสีน้ำตาล

“นี่เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการสืบสวนในระยะแรก ถ้าไม่พอ คุณบอกผมได้ เมื่อคุณทำงานสำเร็จ ผมจะจ่ายค่าตอบแทนให้ต่างหาก”

ผมรับซองมาเปิดดูข้างใน มีธนบัตรรูปเจ้าชายโชโตคุ⁵ ใส่อยู่หลายสิบใบ

“เงินไม่เกรงใจนะครับ” ผมเก็บซองใส่กระเป๋าในเสื้อนอก ในสถานการณ์แบบนี้เกรงใจไปก็เท่านั้น

“เอาละ งั้นคุณจะเริ่มจากตรงไหนก่อน” นายกเทศมนตรีลู่ว้ามือทั้งสองข้าง

“ก่อนอื่นผมอยากเห็นอนุสรณ์สถานครับ” ผมบอก

“ได้สิ งั้นให้มิโตรินำทางคุณก็แล้วกัน จากนั้นไปคุณใช้เด็กคนนี้เป็นผู้ติดต่อและผู้ช่วยได้เลยครับ พอดีว่าเด็กคนนี้ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิอยู่พอดี แล้วอีกอย่าง คนเป็นพ่อพูดเองอาจจะฟังดูแปลกๆ แต่ผมคิดว่าแก่น่าจะช่วยเหลือคุณได้มากเลย”

“ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิหรือ”

ผมก็เลยรู้ว่า ตอนนีที่นี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ

“ฝากตัวด้วยค่ะ” มิโตริโค้งศีรษะให้

“แล้วที่นั่นมีใครอธิบายรายละเอียดให้ผมฟังได้ไหมครับ”

“ที่นั่นมีผู้ดูแล แต่จะให้เขาอธิบายคงยาก ผมจะลองโทรหาผู้อำนวยการอนุสรณ์สถานและบอกให้เธอไปกับคุณแล้วกัน”

⁵ หมายถึงธนบัตรหมื่นเยน

“ผู้อำนวยการอนุสรณ์สถานหรือครับ”

“ดอกเตอร์สึกิมีระจากมหาวิทยาลัยประจำเมือง เซียวซาญุสาขา โบราณคดี แล้วก็เป็นผู้นำทีมสำรวจด้วย เธอเป็นคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และมีเสน่ห์ไม่เบาเลย หากคุณได้พบเธอ อย่างน้อยๆ ก็น่าจะประหลาดใจ”
นายกเทศมนตรีผู้ดีมีเลศนัย

“เธอคนนั้นก็รู้เรื่องโจรสลัดสุสานด้วยสินะครับ”

“แน่นอน เพียงแต่สมาชิกคนอื่นๆ ยังไม่มีใครรู้ ดอกเตอร์สึกิมีระ เห็นว่ายังไม่ควรบอก”

“อย่างนี้นี่เอง แต่ว่า” ผมเอ่ยแล้วสูดหายใจลึก ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาพร้อมกับมองหน้านายกเทศมนตรี “ไม่มีมูลเหตุที่ทำให้เชื่อใจดอกเตอร์คนนั้นได้สินะครับ”

เมื่อได้ยินดังนั้น คิ้วขวาของนายกเทศมนตรีก็กระตุกกึก ตามมาด้วยรอยยิ้มตรงมุมปาก

“ใช่แล้ว เธอก็เป็นผู้ต้องสงสัยเหมือนกัน”

“และถ้าให้พูดอีกสักก็...”

“ไม่มีมูลเหตุให้เชื่อใจผมเหมือนกัน”

“ถูกต้องแล้วครับ” ผมพยักหน้าโดยไม่ยิ้ม เพราะไม่ได้คิดจะพูดเล่น

“ใช่ได้” นายกเทศมนตรียื่นมือมาขอจับมือ “สมแล้วที่เป็นยอดนักสืบ”

ผมไม่จับมือตอบ เพียงแต่หยิบไม้เท้าแล้วลุกจากเก้าอี้โซฟา

“ถ้าอย่างนั้น ก่อนอื่นผมจะไปพบดอกเตอร์สึกิมีระ แล้วขอให้เธอไปอนุสรณ์สถานด้วยกันครับ”

“ขออวยพรให้คุณทำงานสำเร็จ”

“งั้นเราไปกันเลยไหม”

พอผมถาม มิโดริก็ตอบรับอย่างร่าเริง “ค่ะ”

2

ผมกับมิโดรินั่งรถแท็กซี่ที่มีรูปร่างเหมือนมินิคูเปอร์ขยายส่วน เพื่อมุ่งหน้าไปยังมหาวิทยาลัยประจำเมืองด้วยกัน เธอบอกว่ามหาวิทยาลัยตั้งอยู่ในเขตบุงเคียว

เขตบุงเคียวมีต้นไม้มากมาย และมีสวนสาธารณะกระจายเป็นหย่อมๆ หน้าบ้านคนก็มีสวนปญญาให้ดูเข้ากับสภาพแวดล้อม อีกทั้งมีต้นไม้ปลูกอย่างเป็นระเบียบตลอดสองฟากฝั่งถนน

เป็นทิวทัศน์ที่คุ้นตา ผมเคยมาที่นี่จริงๆ ความรู้สึกนั้นแรงกล้ากว่าเดจาวูเล็กน้อย เพราะถึงกับนึกแผนที่ออกรางๆ แต่นึกไม่ออกเลยว่าตัวเองเคยมาที่นี่เมื่อไรและมาทำอะไรที่นี่

ในไม่ช้ารถแท็กซี่ก็จอดหน้าอาคารอิฐ บนกำแพงมีภาพสลักจำนวนนับไม่ถ้วนที่ชวนให้นึกถึงยุโรปสมัยโบราณ

“มหาวิทยาลัยประจำเมืองค่ะ” มิโดริบอก “ห้องวิจัยของดอกเตอร์ สึกิมูระอยู่ข้างใน”

พวกเราเดินเข้าไปในพื้นที่ค่อนข้างมืดสลัวทั้งที่เป็นโถงหน้าของอาคาร บรรยากาศภายในหนาวเย็นเยือกแถมเหม็นอับ ไม่มีบริเวณใดเลยที่เรียกได้ว่าประตูทางเข้า สุดทางเดินมีกำแพงหินขนานเป็นสวนกลางอาคารจากตรงนั้นแยกออกเป็นระเบียงทางเดินซ้ายและขวา หมายความว่าทางเดินล้อมสวนอยู่

สวนกลางอาคารมีหญ้าปูไว้สวยงาม ม้านั่งสีขาวตั้งอยู่หลายตัว

ผมเดินตามหลังมิโดรินไปทางขวาของระเบียงทางเดิน นักศึกษาหญิงสวมเสื้ออากาวนสีขาวสามคนเดินสวนพวกเราไปพลางถกเถียงกันด้วยสีหน้าจริงจัง ไม่แม้แต่จะเหลือบมองทางนี้

“นี่คือห้องของดอกเตอร์”

มิโดริหยุดยืนหน้าประตูเก่าๆ สีน้ำตาลแก่ บนประตูมีป้ายเขียนว่า ‘ห้องวิจัยที่สิบสาม’ ผมยกกำปั้นเคาะประตูสองครั้งแม้จะยังลังเล

ไม่มีเสียงตอบ ผมก็เลยตั้งใจจะเคาะแรงๆ อีกครั้ง จังหวะนั้นเอง ที่ประตูเปิดพรวดออก

“ฉันได้ยินเสียงเคาะประตูแล้วค่ะ” เจ้าของเสียงจ้องมาที่ผม เป็นหญิงร่างสูง อายุน่าจะสามสิบต้นๆ

“อ้อ สวัสดีครับ เอ๋อ...”

เธอเมินผมที่ยังนึกคำพูดไม่ออก หันไปยิ้มให้มิโดริ “ยินดีต้อนรับ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

“สวัสดีค่ะ”

“เอ๋อ คือผม”

“นายกเทศมนตรีโทรหาฉันแล้วค่ะ คุณนักสืบเก่งกะอิจิ เชิญเข้ามาเลย” เธอเปิดประตูออกกว้าง

สิ่งแรกที่เห็นตอนเข้าไปในห้องคือกองหนังสือตั้งซ้อนกันประดุจหอเอนปิซา ซ้ำยังมีหอคอยแบบที่ว่าตั้งอยู่ติดๆ กันอย่างไร้ระเบียบผนังห้องทุกด้านยังมีชั้นหนังสือที่โอบล้อมกองหนังสือเหล่านั้น ฝุ่นเกาะหนังสือเต็มไปหมดราวกับเมืองหลังเกิดภูเขาไฟระเบิด อากาศดูมัวๆ ซอบกล

“ห้องรกนิดหน่อย แต่อย่าไปสนใจเลยคะ เพราะฉันเสียเวลาที่ต้องมานั่งทำความสะอาด” เธอนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะที่มีหนังสือกองสูง “เชิญพวกคุณนั่งตรงที่ชอบได้เลย จะนั่งทับหนังสือก็ได้ ฉันไม่ว่า”

“ฉันก็ขอเสียมารยาทนะครับ”

ผมนั่งลงบนกองหนังสือสารานุกรมที่มีภาพประกอบ ส่วนมิโดริยืนอยู่เหมือนเดิม

ดอกเตอร์หญิงลดสายตาลงมองเอกสารที่วางบนโต๊ะ คางของเธอ

เรียวแหลม แก้มมีกระดิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้คิดจะปกปิดด้วยเครื่องสำอาง
เธอสวมแว่นตากลมกรอบทอง จมูกโตงเป็นเส้นตรงประหนึ่งลากเส้น
ด้วยไม้บรรทัด

“หน้าฉันมีค่าพอให้มานั่งสังเกตด้วยหรือคะ คุณนักสืบ” จู่ๆ เธอก็
เงยหน้าจากเอกสาร

“หรือว่าคุณรู้สึกเหมือนผู้ชายทั่วไปคะ คุณจงสงสัยว่าฉันเป็นผู้หญิง
แน่หรือเปล่า แล้วก็กระตุ้นต่อมอยากรู้อยากเห็นของคุณล่ะสิ”

“ขอภัยที่เสียมารยาท ผมไม่ได้ตั้งใจจะจ้องคุณหรอก ตั้งแต่
มาเมืองนี้ ผมก็มักจะคอยระวังตัว” ผมค้อมศีรษะให้เธอ “เรื่องที่คุณเป็นผู้หญิง
ไม่ได้อยู่นอกเหนือความคาดหมาย ตั้งแต่ได้ฟังเรื่องของคุณจาก
นายกเทศมนตรี ก็คิดว่าคงเป็นแบบนี้แล้ว”

“นายกเทศมนตรีว่ายังไงคะ”

“ตอนเล่าเรื่องของคุณ นายกเทศมนตรีใช้คำว่ามีเสน่ห์นะคะ
แล้วผมก็สงสัยอยู่แล้วว่าคุณอาจเป็นผู้หญิง เพราะนายกเทศมนตรี
ไม่เคยแทนตัวคุณว่า ‘เขา’ เลยสักที”

เธอยกไหล่เบาๆ รับคำพูดของผม แล้วหันหน้ามามองตรงๆ

“ฉันชื่อสิกิมีระ ประจำอยู่ห้องวิจัยที่สิบสามคะ”

“ผมชื่อเทงกะอิจิครับ” พอแนะนำตัวเสร็จ ผมก็ตระหนักว่าตัวเอง
เริ่มไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจกับชื่อนี้แล้ว

“ว่าแล้ว” ดอกเตอร์สิกิมีระกล่าว “ฉันควรเล่าเรื่องแบบไหนให้คุณ
ฟังดีคะ หรือว่าฉันควรนำทางคุณไปอนุสรณ์สถาน”

“ผมอยากถามความคิดเห็นของอาจารย์ก่อนครับ มีเบาะแสอะไร
เกี่ยวกับโจรสลัดสุสานไหมครับ”

นักวิชาการหญิงส่ายหน้าให้คำถามของผม “ไม่มีค่ะ”

“ตอบแบบไม่ต้องคิดเลยนะคะ”

“ถ้าฉันมีเบาะแส คุณก็คงไม่ได้ออกโรงตั้งแต่แรกแล้วล่ะ”

“จริงของคุณ แต่ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่ามีความเป็นไปได้สูงที่คนร้าย จะอยู่ในหมู่ผู้เกี่ยวข้อง คุณก็น่าจะพอนึกอะไรออกบ้าง”

“น่าเสียดายที่ฉันไม่ใช่คนพุดให้ร้ายคนอื่นอย่างรู้มูลเหตุ”

น้ำเสียงเด็ดขาดสมแล้วที่เธอเป็นนักวิชาการหญิง แต่ดูเหมือนจะ เห็นด้วยกับทฤษฎีที่ว่าคนในคือคนร้าย และแน่นอน ไม่มีอะไรรับประกัน ได้ว่าเธอไม่ใช่คนร้าย

“ฉันขอเปลี่ยนคำถาม ทำไมคนร้ายมาขโมยของในสุสานล่ะครับ เล่าความเห็นส่วนตัวของอาจารย์มาได้เลยครับ”

“ในนั้นคงมีของที่คนร้ายอยากได้มาครอบครอง เพราะถ้าทีมสำรวจ เป็นคนขุดพบ ของสิ่งนั้นก็จะเป็นของเมือง”

“แสดงว่าเป็นของที่มีค่าไม่น้อยเลยใช่ไหมครับ”

“ก็ไม่เสมอไปหรอกค่ะ เพราะบางคนก็คลังคลังของแบบนี้”

“ผมได้ยินมาจากนายกเทศมนตรีว่า ถ้าสำรวจมัมมี่กับห้องใต้ดิน อาจจะได้เบาะแสเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเมืองนี้ใช่ไหมครับ”

“พวกเราหวังอย่างนั้นค่ะ”

“แต่อาจมีคนไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้นก็ได้นะครับ อย่างเช่น คนที่ แพร์ข่าวว่าตัวเองคือลูกหลานของครีเอเตอร์”

ดอกเตอร์สีก็มูระยกไหล่ “คุณหมายถึงนายกเทศมนตรีหรือ”

ผมเห็นมิโดริเงยหน้าด้วยความตกใจ

“ผมได้ยินมาว่า มีหลายคนในเมืองนี้ที่ยื่นกรานแบบนั้น เท่ากับ มีความเป็นไปได้ว่า ใครในบรรดานั้นไหว้วานหรือจ้างให้คนไปขโมยของ ในสุสาน”

หลังจ้องหน้าผม ดอกเตอร์ก็ประสานมือบนโต๊ะ

“ทฤษฎีนั้นจะเป็นจริงขึ้นมาได้ ต้องอาศัยเงื่อนไขข้อหนึ่ง นั่นคือ คนร้ายรู้ว่าอะไรคือของที่ตัวเองควรขโมย”

“มันเป็นไปได้หรือไม่หรือครับ”

“เป็นไปได้หรือก เรายังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอนุสรณ์สถานหลังนั้นเลยนะ”

“แต่คนร้ายรู้อยู่แล้วว่าที่นั่นมีอะไรอยู่ ไม่อย่างนั้นไม่มีทางคิดจะขโมยหรือครับ”

พอผมพูดจบ เธอก็เกาศีรษะแล้วลุกขึ้นยืน

“ฉันจะนำทางคุณไปอนุสรณ์สถาน เพราะคุณคงเข้าใจทันทีเมื่อเห็นมัน”

พวกเรานั่งรถบรรทุกที่ล้อเต็มไปด้วยดินโคลนมุ่งหน้าสู่ออนุสรณ์สถาน แม้จะเป็นเบาะนั่งแบบยาว แต่เวลานั่งเรียงกันสามคนก็คับแคบเกินไปหน่อย ดูเหมือนว่ารถบรรทุกคันนี้จะเป็นรถคู่ใจของดอกเตอร์ ทั้งที่เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม แต่กลับเร่งความเร็วไม่ขึ้นเลย บางครั้งดอกเตอร์ก็ตะป่วนรถแล้วด่าว่า “ไอ้รถเส็งเคร็งเอ๊ย”

รถบรรทุกแล่นตรงไปบนถนนลาดหิน ผ่านสี่แยกที่มีสัญญาณไฟจราจรหลายแห่ง แต่ดอกเตอร์สีก็มูระที่พับแขนเสื้อขึ้นก็ยังขับตรงไปเรื่อยๆ

“ทางไปอนุสรณ์สถานเป็นทางตรงตลอดเลย” มิโคริที่นั่งข้างๆ กล่าวขึ้นเหมือนจะช่วยคลายความสงสัยให้ผม “อนุสรณ์สถานตั้งอยู่ใจกลางเมือง ถนนก็เลยแตกแขนงออกไปราวกับแผ่รังสี ดังนั้นไม่ว่าจะเดินทางจากที่ไหน เวลาไปอนุสรณ์สถานก็จะเป็นทางตรงเกือบทั้งหมด”

“อย่างนี่เอง”

ในไม่ช้ากำแพงสีขาวก็ปรากฏตรงหน้า ดอกเตอร์เสี้ยวรถไปทางซ้ายเป็นครั้งแรกแล้วขับเลี้ยวกำแพงขาวเป็นแนวโค้งเล็กน้อย มองเห็นต้นไม้อยู่หลังกำแพง

ผมเห็นช่องว่างระหว่างกำแพง ตรงนั้นคงจะเป็นทางเข้า มีป้ายบอกว่า ‘ขณะนี้อนุสรณ์สถานกำลังบูรณะ จึงขอให้คุณบริการชั่วคราว’

ดอกเตอร์สีกิมุระเลียยววาเข้าไปข้างใน แล้วก็เจอลานจอดรถ ตอนนี้มีรถยนต์โดยสารขนาดเล็กจอดอยู่หลายคัน ดอกเตอร์สีกิมุระบ่นพลางขมวดคิ้ว “มีคนมาจอดรถแบบผิดกฎหมายอีกแล้ว”

ถัดจากลานจอดรถเป็นป่า มีการตัดถนนหน้ากว้างสามเมตรเข้าไปในนั้น

สุดถนนมีเสาประตุนาสองต้น เห็นบ้านสี่ดำหลังเล็กอยู่ถัดไปข้างใน

ข้างเสาประตูมีกระท่อม ชายตัวใหญ่เดินออกมาจากในนั้น เขาพับแขนเสื้อเช็ดสีเทาเก่ามอซขึ้นและสวมทับด้วยเสื้อกั๊กสีน้ำตาลแก่หนวดเคราครึ้มทั่วใบหน้าอย่างกับหมี ชายคนนั้นคงเป็นผู้ดูแล แต่สารรูปเขาเหมาะจะเรียกว่ายามเฝ้าประตูมากกว่า

“เฮ้ย ผู้อำนวยการสีกิมุระ มาไม่บอกกันก่อนเลย” ชายคนนั้นเดินหลังค่อมแล้วถูมือทั้งสอง “อ้าว วันนี้คุณหนูฮิโนะก็มาด้วยหรือครับ” เขาหันมามองผมต่อ ทว่าไม่พูดอะไรกับผมเลย แค่ขมวดคิ้วอย่างเคลือบแคลงเพียงแวบเดียว

“ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ให้ใครเข้าไปข้างในเลยใช่ไหมคะ” ดอกเตอร์สีกิมุระถาม

“ครับ แนนอน ประตูบานนี้ปิดมาตั้งแต่ตอนนั้น”

ผมชะงักดูในกระท่อมของยามเฝ้าประตูจากทางหน้าต่าง มีโต๊ะโกโรโกโสตั้งอยู่ตัวหนึ่ง บนนั้นมีถ้วยกาแฟกับนิตยสารลามกวางอยู่ ใว้อันยังลอยกรุ่นจากกาแฟ ดูเหมือนครีวจะอยู่ลึกเข้าไปข้างใน แก้อึ้ววยตัวยาววางขีดผนัง

“ถึงจะปิดประตูไว้ แต่อาจมีใครปีนข้ามรั้วเหล็กไปก็ได้”

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะผมเฝ้ามองด้วยตาโตๆ สองข้างนี้เลยนะครับ” ยามเฝ้าประตูชี้ดวงตาทั้งคู่ของตัวเองแล้วบ่นยิ้ม

“ถ้าเป็นนั้นก็ดี ว่าแต่ฉันอยากดูข้างในหน่อย”

“ไม่มีปัญหา แต่” ยามเฝ้าประตูมองมาทางผม

“ฉันขอแนะนำ คนนี้เป็นนักสืบ ชื่อคุณเทงกะอิจิ”

“โอ้โฮ คุณนักสืบ” เขามองผมเหมือนเป็นสิ่งที่ชีวิตหายาก

“นายกเทศมนตรีวานให้เขาสืบเรื่องนั้น”

“อ้อ อย่างนั้นหรือครับ ฉันต้องรบกวนคุณด้วย”

“แต่อย่าบอกคนอื่น ๆ นะว่าคุณเทงกะอิจิเป็นนักสืบ เพราะเดี๋ยวจะกลายเป็นเรื่องยุ่งยาก”

“ครับ เรื่องนั้นผมทราบดี เพราะผมก็ไม่ได้โง่”

ยามเฝ้าประตูหยิบพวงกุญแจที่ห้อยตรงสะพานมาไขประตูเหล็ก ลูกกุญแจในพวงส่งเสียงกระทบกันดังกริ้งกริ้ง

“เดี๋ยวฉันจะเป็นคนนำทางเข้าไปเอง ขออภัยกุญแจหน่อยสิ ส่วนคุณเฝ้าไว้ อย่าให้ใครเข้าไปทั้งนั้นเลยนะ”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ” ยามเฝ้าประตูทำหน้าที่เสียดยศๆ ขณะยื่นพวงกุญแจให้ดอกเตอร์ สงสัยจะอยากดูนักสืบตั้งข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับคดี

“เขาเป็นผู้ดูแลคนเดียวหรือครับ” ผมถามระหว่างเดิน

“คะ มีเขาคคนเดียวมาตลอด เพราะเรามีงบประมาณไม่พอ” ดอกเตอร์ตอบอย่างไม่พอใจ

“แสดงว่าตอนมีคนอื่นเข้าไปขโมยของในสุสาน เขาก็อยู่ที่นั่นด้วย”

“ถูกต้องแล้ว”

“เขาค่อนข้างปากหนักใช่ไหมครับ จะเอาเรื่องผมไปเล่าให้คนอื่นฟังหรือเปล่า”

“ถ้าเป็นเรื่องอื่นยังพอว่า แต่สำหรับคดีนี้ เขาไม่ทำอะไรเลยหรอกค่ะ เพราะมีความเสี่ยงที่เขาจะตกงานด้วย”

“แต่พ่อเคยบอกว่า หลังคลีคลายคดีได้สักพักจะไล่เขาออกค่ะ”

“แบบนั้นก็ดีแล้วล่ะ” ผมบอกมิไดรี

แม้จะเรียกว่าอนุสรณ์สถาน แต่ก็ยังเป็นแค่บ้านหลังเล็กๆ มีแม่กุญแจ
ตัวใหญ่ดูแข็งแรงทนทานคล้องอยู่บนประตูไม้เก่าแก่ ดอกเตอร์สีกิมูระ
เลือกกุญแจดอกหนึ่งจากในพงมาไขแม่กุญแจ

ด้านในเหม็นอับนิดหน่อย พื้นเป็นพื้นดิน มีโต๊ะกับเก้าอี้ที่คาดว่า
เป็นโต๊ะรับประทานอาหารตั้งอยู่ใกล้หน้าต่างบานเล็ก มุมห้องมีเตาผิง
โบราณ ปล่องควันยื่นจากเตาออกไปข้างนอก ผิงตรงข้ามกับเตาผิงมี
เครื่องเรือนเก่าวางอยู่หลายอย่าง บางชิ้นมีลึ้นชัก บางชิ้นมีโครงสร้าง
เรียบง่ายแค่เอากล่องไม้มาวางซ้อนกันเฉยๆ

รูปถ่ายติดอยู่ที่หัวผนังปูนขาว ด้านล่างมีกระดาษเขียนข้อความ
อธิบายบางอย่างแปะอยู่ พอลองสำรวจดูก็พบว่า มีแต่ภาพถ่ายตอนที่
เศรษฐีคนหนึ่งบริจาคเงินเพื่อซ่อมแซมบูรณะอนุสรณ์สถานแห่งนี้ หรือ
ไม่กี่ตอนแรกผู้ที่เกี่ยวข้องชาวต่างชาติมาเยือน

“ผมได้ยินมาว่าอนุสรณ์สถานเป็นอาคารสองชั้นนี่ครับ”

“ทางขึ้นชั้นสองอยู่ทางนี้ แต่แทบไม่มีอะไรเลย”

พอดอกเตอร์เปิดประตูที่อยู่ด้านใน ผมก็เห็นพื้นที่สี่เหลี่ยมกว้าง
ประมาณหนึ่งตารางเมตร มีบันไดลิงที่คาดว่าเพิ่งสร้างขึ้นไม่นานด้วย

ผมปีนบันไดลิงขึ้นไปถึงห้องขนาดราวแปดเสื่อ พื้นปูไม้กระดาน
นอกจากเตียงที่ตั้งอยู่มุมห้องก็ไม่มีข้าวของอะไรเลย บนเตียงมีผ้าวม
สวยงามมากคลุมไว้ นับว่าโชคดีแล้วที่สิ่งนี้ไม่ถูกขโมยไป

ผิงตรงข้ามหน้าต่างมีประตู ผมคิดว่าคงมีห้องอีกห้องที่อยู่ข้างกัน
ก็เลยจับลูกบิดประตู แต่ไม่ว่าจะผลักหรือดึง มันก็ไม่ขยับเขยื้อน

“ประตูบานนั้นเปิดไม่ได้หรอก” มิโคริโผล่ศีรษะขึ้นมาจาก

“ตั้งใจปิดเอาไว้หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น มันเปิดไม่ได้ตั้งแต่แรกแล้ว”

“เคยมีใครพยายามเปิดมันบ้างไหม”

พอมถาม เธอก็หัวเราะเบาๆ

“ไม่มีคนแบบนั้นหรอกมัง”

“ทำไมล่ะ”

“รู้ๆ กันอยู่ว่าเปิดไปก็ไม่เจออะไร”

“แน่หรือ ถ้าไม่เปิดดูก็ไม่รู้หรอกมัง”

“ก็อีกฟากของประตูคือข้างนอก”

“ข้างนอก”

“ใช่ เปิดไปก็ไม่เจออะไร เดียวได้ตกลงไปข้างล่างก็เท่านั้น เหมือน
อย่างในหนังของชาร์ลี แชปลิน”

“งั้นทำไมมีประตูตรงนี้ล่ะ”

“ทำไมกันนะ หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน เห็นว่าเป็นหนึ่งในปริศนาของ
อนุสรณ์สถาน”

“หืม” ผมมองประตูอีกกรอบ สังเกตว่าพื้นผิวของมันมีตัวอักษรสลัก
อยู่ มีตั้งแต่ตัว A เรียงไปจนถึงตัว Z เหนือขึ้นไปมีข้อความเขียนไว้ดังนี้

‘WHO DONE IT’

แปลตรงตัวได้ว่า...ใครเป็นคนทำ แต่ในโลกของนิยายนักสืบ คำพูด
นี้มีความหมายอีกแบบ สูดันอิท หมายถึงนิยายที่มุ่งหาตัวคนร้าย

“เคยได้ยินอะไรเกี่ยวกับตัวอักษรพวกนี้ไหม”

“พอบอกว่าเรื่องนั้นก็ยังเป็นปริศนาล่ะ”

“ไม่มีใครเจอคำตอบเลยหรือ”

“ดูเหมือนจะไม่มีนะ”

ผมมองประตูอีกครั้งก่อนได้ลงบันไดลง

“ติดอกติดใจอะไรบนนั้นหรือ” ดอกเตอร์สีกิมูระที่รออยู่ข้างล่าง
เอ่ยถาม

ผมเล่าเรื่องประตูน่าพิศวง

“พวกเราก็กลุ้มใจกับมันมาหลายปีเหมือนกัน” เธอบอก “ไม่รู้ว่ามัน
เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนา เป็นคำสาป หรือว่าแค่ออกแบบพลาด

เพราะวัสดุในการก่อสร้างผนังมีไม่พอ ก็เลยเอาประตูจากที่ไหนสักแห่ง มาใช้แทน เอาเป็นว่าตอนนี้ยังไม่มีใครบอกอะไรได้แน่ชัด แต่หลังจาก พบห้องใต้ดิน พวกเราก็คาดหวังว่าอาจจะไขปริศนาข้อนั้นได้”

“ไม่มีใครเคยเปิดมันเลยสินะครับ”

“อืม ก็ไขอยู่หรอก แต่ก็ไม่แน่ใจว่าพฤติกรรมที่เรียกว่าเปิดได้มีความหมายยังไง เพราะที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีใครเปิดมันได้ คิดว่าคงไขตะปูตรึงเอาไว้ แต่ก็คงไม่ถึงกับต้องพังมัน”

“บนประตูมีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า ‘WHO DONE IT’ ด้วยนะครับ”

“นั่นก็เป็นอีกหนึ่งปริศนา คุณพอจะนึกอะไรออกหรือ”

ผมล้มเลิกความตั้งใจที่จะตอบว่า มันเป็นรูปแบบหนึ่งของนิยาย นักสืบ เพราะเรื่องนั้นไม่น่าจะเกี่ยวกับสถานการณ์นี้ แล้วก็ไม่ใช่เวลาจะ มาสัมภาษณ์กับประเด็นนี้ด้วย

“แล้วห้องใต้ดินล่ะครับ”

“ทางนี้ค่ะ”

ดอกเตอร์เดินไปทางเฟอร์นิเจอร์ที่สูงราวสะโพกคน ใหญ่พอๆ กับ ตู้เย็นรุ่นเก่า ด้านหน้าก็มีประตูบานเดี่ยวขนาดใหญ่เช่นเดียวกับตู้เย็น เนื่องจากเพิ่งเกิดเหตุลักขโมย จึงคล้องแม่กุญแจที่ดูแข็งแรงทนทาน ดอกเตอร์ไขกุญแจปลดล็อก

“คล้องแม่กุญแจตั้งแต่ตอนพบห้องใต้ดินเลยหรือครับ”

“มันแน่นอยู่แล้ว เพราะที่ผ่านมามีพวกเรานึกว่ามันเป็นชั้นวางของ ธรรมดาๆ”

“มีลูกกุญแจกี่ดอกครับ”

“สองดอก อีกดอกอยู่กับนายกเทศมนตรี”

“ขอผมดูหน่อยครับ” ผมพิจารณากุญแจที่ทำขึ้นง่ายๆ “แบบนี้ก็มีกุญแจได้ไม่ยาก วิธีเข็้ฝั้่งเข้าไปในรูของแม่กุญแจเพื่อมีกุญแจอาจจะ เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าขอยืมลูกกุญแจของจริงมา แล้วใช้ดินเหนียวมีกุญแจ

ก็ไม่ใช่เรื่องยาก”

“แต่ผู้ดูแลเป็นคนถือลูกกุญแจนะ” มิโตริบอก

“ปัญหาอยู่ตรงนั้นแหละ ฉันว่าเราไม่มีมูลเหตุให้เชื่อใจยามเฝ้าประตูคนนั้นได้อย่างไรเงื่อนไขหรือก เมื่อก็ฉันเห็นแขนของเขา มีรอยเหมือนลายถักอย่างเห็นได้ชัดเลย คิดว่าเพราะอะไรล่ะ”

“รอยเหมือนลายถัก หนูไม่ทันสังเกต เพราะอะไรหรือคะ”

“เป็นลวดลายของเก้าอี้หวายตัวยาว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเอาแขนรองหัวนอนอยู่นะสิ รอยเหมือนลายหวายก็เลยหลงเหลืออยู่บนแขนเขา ที่นิตยสารวางกระจัดกระจายอยู่บนพื้น คงเพราะเดิมที่พวกมันวางอยู่บนเก้าอี้ยาว แต่กะกะการนอนกลางวัน เขาก็เลยบิดพวกมันลงพื้น ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมมีกาแพที่เพิ่งซงเสร็จใหม่ๆ ฉันเดาว่าเพราะเขาซงมันคืนหลังตื่นนอน”

มิโตริตำตาโต

“เพิ่งมีคนขโมยของในสุสานไปแท้ๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขายังกล้านอนกลางวัน”

“กิจวัตรเป็นสิ่งที่น่ากลัวแบบนี้แหละ นี่คงจะเป็นเวลานอนกลางวันตามปกติของเขา แล้วขณะที่เขานอนกลางวันอยู่ การขโมยกุญแจไปปีมเพื่อทำกุญแจสำรองก็ไม่ใช่เรื่องยาก”

“อะไรกันเนี่ย หนูต้องรายงานคุณพ่อแล้ว” มิโตริตำแก้มป้อง

“สมเป็นนักสืบเลยนะ” ดอกเตอร์สีก็มูระที่ฟังบทสนทนาอยู่เอ่ยขึ้นอย่างไรรอยยิ้ม

“เป็นแค่การสันนิษฐานเบื้องต้นครับ” ผมพูดโดยไม่ได้รู้สึกแย้ ดอกเตอร์เปิดประตูตรงหน้า ข้างในว่างเปล่า พื้นปูด้วยไม้อัดราคา ถูก เธอจับขอบแผ่นไม้แล้วดึง ไม้แผ่นนั้นขยับทีละน้อยจนกระทั่งเผยช่องสี่เหลี่ยมให้เห็น

“นั่นคือทางเข้าห้องใต้ดินสินะครับ” ผมถาม

“ช่างมาเจอเข้าตอนจะซ่อมชั้นวางของที่เห็นนี่”

“เป็นไปได้ไหมครับว่าช่างคนนั้นคือคนร้ายที่ขโมยของจากสุสาน”

म्मถามหยั่งเชิง

“เป็นไปได้หรือ เพราะเขาแค่มาเจอทางเข้า ไม่รู้เลยว่าข้างในมีอะไร”

ดอกเตอร์ยื่นมือเข้าไปข้างใน หยิบไฟฉายที่ถูกเตรียมไว้มาเปิดแล้ว ย่ำเท้าเข้าไปในโพรงแคบ เหมือนข้างในจะมีบันได

“เข้ามาก็ระวังๆ หน่อยละ พื้นมันลื่น” เธอส่งเสียงมาจากในโพรง

म्मวางไม้เท้าไว้ข้างชั้นวางของ แล้วมุดเข้าไปในโพรงด้วยความระมัดระวัง มีบันไดตั้งคาคด แต่ก็ยังเป็นบันไดที่สร้างขึ้นง่ายๆ ด้วยการเอาหินมาวางซ้อนกัน คงมีบางจุดที่เหยียบแล้วลื่นตามที่ดอกเตอร์บอกไว้

ตอนมุดเข้าไปมุดต้องคอยระวังศีรษะ แต่พอเข้าไปถึงข้างในก็พบว่าโพรงสูงกว่าที่คิด กว้างราวหนึ่งเมตรได้ เนื่องจากไม่มีราวจับ म्मจึงคลำพื้นผิวเย็นเฉียบของหินระหว่างเดินลงไปตามทาง

ขณะไต่ลงบันได เห็นตะเกียงดวงหนึ่งห้อยลงมาจากเพดาน ดอกเตอร์ใช้ไฟแช็กจุดตะเกียง รอบบริเวณพลันสว่างขึ้น เงาของพวกเรารูบไปหวนบนผนังขวนขนหัวลุก ต่อมาไม่นานมิโดริก็ได้บันไดตามลงมา คงจะรอให้มีคนจุดไฟก่อน

เจอประตูอยู่เบื้องหน้า เป็นประตูไม้ แต่กรอบกับโครงทำจากเหล็ก ด้านขวามีห่วงเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสิบเซนติเมตรห้อยอยู่ คงใช้เป็นห่วงจับ แต่ดอกเตอร์ใช้สองมือกดเหนือห่วงเล็กน้อยแทน ประตูเปิดออกพร้อมเสียงเสียดสีกับพื้นทราย

แสงไฟฉายกับตะเกียงส่องเข้าไปในความมืดมิดที่ถูกปิดกั้น म्मย่างเท้าเข้าไปก้าวหนึ่ง แล้วสะดุ้งโหยงแทบจะร้องอุทาน เพราะเห็นร่างคนผุดขึ้นร่างๆ ตรงหน้า

แน่นอน นั่นไม่ใช่ร่างคนที่ยังมีชีวิตอยู่

3

म्मมีนั่งอยู่บนเก้าอี้ มือขวาวางบนตัก ศอกซ้ายทำอยู่บนโต๊ะข้างตัว บนโต๊ะมีเชิงเทียนที่เหลือเทียนเล่มสั้นๆ

ผมลังเลว่าควรเข้าไปใกล้หรือไม่ เพราะมีเชือกกันตรงหน้า

“เชิญเข้าไปใกล้ๆ ได้เลย” ดอกเตอร์กล่าวพลางส่งไฟฉายมาให้ผมรับมาแล้วก้าวข้ามเชือก

พื้นที่ตรงนี้เหมาะจะเรียกว่าถ้ำมากกว่าห้องใต้ดิน มีหินงอกออกมาตามผนังและพื้น ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวัน เครื่องเรือนก็มีแค่โต๊ะกับเก้าอี้ที่म्मมีใช้อยู่

म्मมีใส่เสื้อเชิ้ตและกางเกงสีเทาทั้งตัว แน่นอนว่ามันคงเคยเป็นสีอื่นมาก่อน เจ้าตัวไว้ผมยาวปิดหน้าผากกับหู แต่เดาจากรูปร่างน่าจะเป็นผู้ชาย ไม่เหลือลูกตาแล้ว เห็นเป็นรูไปสองรู

ผมสังเกตเห็นบางอย่างก็เลยเสยผมด้านหน้าของ ‘เขา’ ขึ้น จากนั้นปล่อยเส้นผมลงมาดังเดิมแล้วหันไปหาดอกเตอร์

“แล้วของที่ถูกลบหายไปคืออะไรครับ”

ดอกเตอร์สีกิมูระย่อตัวลงหน้าम्मมี เลิกพรหมทรวงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางราวหนึ่งเมตรที่ปูอยู่กับพื้นขึ้น เห็นหลุมว่างเปล่าอยู่ตรงนั้นตามที่นายกเทศมนตรีเล่าให้ฟัง

“ตอนมาเจอที่นี่ หลุมถูกลบเอาไว้ แต่เห็นรูปก็รู้ทันทีว่ามีหลุม”

ดอกเตอร์กล่าว

“คุณคือคนพบหลุมนี้หรือครับ” ผมถาม

“ใช่ ฉันตั้งใจมาสำรวจในเบื้องต้น แล้วก็เจอหลุมนี้ตอนเข้ามากับผู้ดูแล”

“เคยเข้ามาก่อนหน้านั้นไหมครับ”

“ก็ตอนที่เจอห้องนี้”

“คนที่อยู่กับคุณในตอนนั้นมีใครบ้าง”

“มีแค่สมาชิกของคณะกรรมการอนุรักษ์”

“ในตอนนั้นไม่ได้สำรวจเลยหรือครับ”

“แน่นอนอยู่แล้ว จะสำรวจโดยไม่กำหนดขั้นต่อนก่อนได้ยังไง”

ผมมองหลุมอีกครั้ง ไม่มีร่องรอยการขุดนอกเหนือจากนั้น

“ทำไมคนร้ายถึงขุดตรงนี้ก็ไม่รู้ล่ะครับ”

พอผมถาม ดอกเตอร์ก็หยิบภาพถ่ายใบหนึ่งจากกระเป๋าออกเสื่อเซ็ด

“ดูนี่สิ”

มันเป็นรูปถ่ายห้องนี้ ซ้ำยังซูมตรงเท้าของมัมมี่และเลิกพรมชั้นด้วย

ตรงหลุมก็มีเครื่องหมาย ‘?’ เขียนอยู่

“เครื่องหมายนี้หมายถึงอะไรครับ”

“ไม่รู้สิ แต่คิดว่าน่าจะมีของบางอย่างถูกฝังเอาไว้ตรงนี้ พวกเราก็คงตั้งใจจะขุดมันขึ้นมาเหมือนกัน”

“แปลว่าโจรขุดสุสานซึ่งขุดมันไปก่อนหรือครับ”

“แล้วคุณไม่คิดแบบนี้หรือ”

เป็นข้อสันนิษฐานที่สมเหตุสมผล แต่ผมก็ไม่ตอบทันที

“คิดว่ามีอะไรฝังอยู่ครับ”

“ถ้ารู้ก็ไม่ลำบากแบบนี้หรอก” ดอกเตอร์กางแขนออกแล้วยักไหล่

“น่าจะเป็นของต้องคำสาปหรือเปลา่คะ” มิโคริที่ยืนมองผนังห่างออกไปเล็กน้อยเหลือบมองมาแล้วเอ่ยขึ้น “พอบอกว่าอย่างนั้นล่ะคะ”

“ของต้องคำสาปหรือ” ผมถามดอกเตอร์ “หมายความว่าอะไรครับ”

“ความเชื่อของมายนะ” นักวิชาการสาวขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ “มีตำนานว่าอย่างนั้น”

“น่าสนุกดีล่ะครับ”

“ไม่ใช่เรื่องที่คุณนักสืบต้องสนใจหรอก มีตำนานเล่าว่าเมืองนี้เคยต้องคำสาปชั่วร้าย แล้วนักปราชญ์คนหนึ่งสะกดคำสาปนั้นไว้ และสถานที่สะกดคืออนุสรณ์สถานแห่งนี้ไงละ”

เฮ้อ ผมถอนหายใจ มีมัมมี่แล้วยังมีคำสาปอีก กลายเป็นโลกของอินเดียน่า โจนส์มากขึ้นทุกที

“อย่างนี้เอง ประเทศไหนๆ ก็มีตำนานแบบนี้ แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่า ตำนานบอกใบ้ข้อเท็จจริงบางอย่าง”

“ใช่ว่าจะเป็นไปได้ แต่เรื่องนั้นเป็นประโยชน์ในการคลี่คลายคดีด้วยหรือ”

“ก็ยังไม่รู้หรอกครับ”

พวกเราเดินกลับไปตามทางเดินแคบๆ ออกมาที่ชั้นหนึ่ง

“ผมขอเริ่มจากสอบถามสมาชิกทุกคนของคณะกรรมการอนุรักษ์ก็แล้วกันครับ” ผมเอ่ยหลังออกมาถึงชั้นหนึ่ง

“ช่วยหาตัวคนร้ายให้เจอเร็วๆ ที่เถอะนะ คนร้ายจะเป็นใครก็ช่างเอาเป็นว่าเราต้องเอาของที่ถูกขโมยไปกลับคืนมาให้ได้” ดอกเตอร์พูดเสียงเข้ม

“แต่ในเมื่อไม่รู้ว่าจะไร่ถูกขโมยไป มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะครับ” ผมขยับแว่นตากลับเข้าตำแหน่งเดิม รู้สึกเจ็บจมูกนิดหน่อย “มัมมี่ศพนั้นมีอายุกี่ปีแล้วครับ”

“ยังไม่ได้ตรวจสอบโดยละเอียด แต่พวกเรามีความเห็นว่ายาน่าจะประมาณร้อยห้าสิบปี”

“ร้อยห้าสิบปี...”

เท่ากับว่าเขาเสียชีวิตราว พ.ศ. 2393 ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นสมัยเอโดะ แต่ลักษณะของมัมมี่ศพนั้นและบ้านที่ถูกเรียกว่าอนุสรณ์สถานแห่งนี้ไม่สะท้อนภูมิหลังทางประวัติศาสตร์นั้นเลย หรือว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าสมัยเอโดะ

“แสดงว่าของที่ถูกลบหายไปก็เป็นของในยุคนั้นด้วย”

“นั่นสินะ คงไม่ใช่วิทยุทรานซิสเตอร์หรืออะไหล่สำเร็จรูปอยู่แล้ว”

ดอกเตอร์สีก็มูบมั่วด้วยสีหน้าจริงจัง คงจะไม่ได้เล่นมุก

“อาจจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาก็ได้ อย่างเช่นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบพิธี”

“เมืองนี้ไม่มีศาสนาหรอก”

ดอกเตอร์พูดพึมพำ ผมมองหน้าเธอด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย แต่เธอกลับไม่รู้ตัวว่าตัวเองพูดเรื่องผิดปกติ

“สาเหตุการตายของมัมมี่ล่ะครับ”

เมื่อได้ยินคำถามของผม ดอกเตอร์สาวทำหน้าที่ตั้งตัวไม่ติด แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ทำไมถามแบบนี้ล่ะ ฉันว่ามันไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ของถูกลบหายไปนะ”

“เพราะว่าผมสนใจจริงๆ คุณเห็นหน้ามัมมี่แล้วใช่ไหมครับ”

เธอยกหน้าช้าๆ “สมแล้วที่เป็นนักสืบ ความสามารถในการสังเกตของคุณยอดเยี่ยมมาก”

“บนหน้าผากมีรูโบ๋ ในแหล่งอารยธรรมโบราณ มีบางแห่งที่วิทยาศาสตร์การแพทย์ดีเยี่ยมถึงขนาดเจาะรูหัวกะโหลกเพื่อทำศัลยกรรม แต่สภาพของรูบนหัวมัมมี่แตกต่างจากรูที่ว่ามัน เห็นได้ชัดเลยครับว่าเป็นรูที่เกิดจากลูกปืนหรือลูกศร หมายความว่าเขาถูกฆ่าตาย”

“ข้อสันนิษฐานนั้นตรงกับความคิดของฉันตอนนี้เลย”

“คนร้ายเป็นใครกัน ทำไมเขาถึงถูกฆ่า”

“ไม่รู้สิ เรื่องนั้นคงต้องฟังคุณนักสืบเมื่อร้อยห้าสิบปีก่อน”

“ผมอยากถามอีกเรื่องหนึ่ง” ผมมองหน้านักวิชาการหญิง “เหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อร้อยห้าสิบปีก่อน ทำไมถึงได้เป็นปริศนาขนาดนั้นล่ะครับ ผมได้ยินมาว่าพวกผู้อพยพเป็นคนสร้างเมืองนี้ขึ้นมา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นไม่ได้รับการเล่าขานสืบมาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเลย

หรือครับ”

เธอหลับตา สูดหายใจลึก ก่อนจะลืมตาอีกครั้ง

“คุณจะคิดแบบนี้ก็ไม่แปลกหรอก แต่ที่นี่ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าประวัติศาสตร์จริงๆ ไม่ว่าจะถามผู้สูงอายุคนไหนในเมืองนี้ ก็ไม่มีใครยอมตอบว่าตอนนี้อยู่คนเดียวมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เพราะพวกเขาตอบไม่ได้ พ่อแม่ของพวกเขาเหมือนกัน พอรู้สึกตัวอีกที พวกเขาก็อยู่ที่นั่นแล้ว เมืองนี้ไม่มีอดีต เป็นเมืองที่สูญเสียความทรงจำ”

“แปลว่ามีศพนั้นกุมกุกุญแจในการเรียกความทรงจำกลับคืนมาหรือครับ”

“ก็ใช่”

“แสดงว่าของที่ถูกลืมไปอาจเป็นกุญแจก็ได้”

“คงเป็นอย่างที่คุณว่า พอสิ่งนั้นถูกลืมไป พวกเราก็เลยยิ่งลำบากแต่...” ดอกเตอร์เลียริมฝีปากก่อนจะพูดต่อ “การเรียกความทรงจำกลับคืนมาจะนำไปสู่ความสุขหรือเปล่านั้น ไม่มีใครตอบได้หรอก”

จากใจสำนักพิมพ์

คำสาปยอดนักสืบ แม้จะเปิดเรื่องด้วยแนวแฟนตาซีแต่ก็ยังคงความเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนได้เต็มร้อย ด้วยการเดินเรื่องกระชับฉับไวท่ามกลางบรรยากาศของเมืองซึ่งเต็มไปด้วยปริศนากระตุ้นต่อมอยากรู้ อ่านเพลินจนลืมเวลา

อิงาซิโนะ เคโงะ สร้างสรรค์งานเขียนด้วยเทคนิคหลากหลาย ให้ความคิดความรู้สึกละกอนปัญหาสังคมผ่านผลงานเสมอ *คำสาปยอดนักสืบ* โดดเด่นเป็นพิเศษในเรื่องการสะท้อนตัวตนของนักเขียนเอง

พวกเราทุกคนล้วนมีจินตนาการอันสนุกสนานในแบบของตัวเอง แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลยผ่านไปความนึกคิดเหล่านั้นอาจถูกมองว่าไร้สาระ ถูกเหยียดหยามโดยคนคิดเอง *คำสาปยอดนักสืบ* เล่มนี้ก็อาจสะท้อนเสียงนั้น

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักแปล ฉัตรขวัญ อดิศัย ผู้รังสรรค์ถ้อยคำอ่านสนุก

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน พร้อมมองย้อนไปสู่จินตนาการแสนสนุกอีกครั้งด้วยรอยยิ้มและคำว่า “อย่าลืมฉัน”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ขอเริ่มต้นด้วยประโยคคำถามที่ว่า “คุณทำสิ่งสำคัญในชีวิตหลงเอาไว้ที่ไหนบ้างหรือเปล่า” เพราะคิดว่านั้นคือประเด็นสำคัญที่สื่อผ่านนิยายเรื่อง *คำสาปยอดนักสืบ* เล่มนี้

เมื่อคนเราเติบโตขึ้น ย่อมมีสิ่งที่เราทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง แต่สิ่งเหล่านั้นเองที่เป็นองค์ประกอบของกระบวนการในการเปลี่ยนผ่านและหล่อหลอมให้เราเป็นตัวเราดังเช่นทุกวันนี้ เราอาจคิดว่าตัวเองเลยจุดนั้นมาแล้ว แต่บางทีการได้ย้อนกลับไปมองสิ่งเหล่านั้นอีกครั้งอาจทำให้เราได้ค้นพบแง่มุมใหม่ๆ ในตัวเองต่อไปก็ได้เช่นกัน หลังจากที่ทุกคนได้อ่านนิยายเรื่องนี้แล้ว ก็อยากชักชวนให้ลองทบทวนขบคิดกันอีกครั้ง นิยายเรื่องนี้อาจช่วยกระตุ้นเตือนให้เราเน่กถึงบางอย่างที่เราอาจหลงลืมไปโดยไม่รู้ตัวก็ได้

นิยายเรื่องนี้มีความพิเศษตรงที่อิงาซิโนะ เคโงะใส่ความเป็นแฟนตาซีผสมเข้าไปในนิยายสืบสวนสอบสวน ซึ่งจัดว่าหาได้ยาก แต่สำหรับท่านที่ชอบอ่านนิยายสืบสวนสอบสวนขนานแท้ไม่ต้องกังวลไป เพราะ *คำสาปยอดนักสืบ* ยังคงอรรถรสของความเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนอย่างเต็มเปี่ยม ความเป็นแฟนตาซีเข้ามาเสริมให้เรื่องนี้สมบูรณและกลมกล่อมมากขึ้น

นอกจากเนื้อเรื่องที่เพลิดเพลินและแฝงนัยลึกซึ้งในตัวแล้ว เรายังจะได้เข้าใจแวดวงนิยายสืบสวนเพิ่มขึ้นผ่านหนังสือเล่มนี้อีกด้วย และผู้แปลยังรู้สึกว่อิงาซิโนะ เคโงะ ใส่ความในใจบางอย่างลงในนิยายเรื่องนี้ด้วย แฟนๆ ของอิงาซิโนะ เคโงะ ไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

เป็นครั้งแรกที่ได้ร่วมงานกับสำนักพิมพ์ไต้ฟง ขอขอบคุณจริงๆ ที่ให้โอกาสแปลนิยายแสนวิเศษเรื่องนี้นะคะ

นั้ตรขวัญ อดิษฐ์

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คำวิจารณ์ชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คำวิจารณ์นาโอะกิ และรางวัลสองคะคุมิสเตอร์ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาตัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสัง)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

จัตราขวัญ อดิศัย

ชื่อเล่น เพนนี

ชื่อเล่นได้มาจากชื่อยี่ห้อลูกเทนนิส เพราะคุณพ่อชนะการแข่งขันเทนนิสของสโมสรในปีที่ลูกสาวเกิดพอดี เป็นสาวคณะบัญชีผู้รู้สึกว่าที่เรียนอยู่มันยังไม่ใช่ พอผันตัวไปเรียนสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ยิ่งรู้สึกว่าไม่ใช่อีก สุดท้ายก็กลับมาตายรังกับภาษาต่างประเทศที่ชอบที่สุด ไม่ว่าจะป็นภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ จนกระทั่งได้บินลัดฟ้าไปเรียนต่อที่แดนซากูระเพื่อสานต่อทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นที่เรียนๆ หยุดๆ มาตั้งแต่มัธยมสามให้เต็มที่

เรียนและทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี ะหว่างนั้นก็รับงานพิเศษด้านการแปลควบคู่ไปด้วย รวมทั้งแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตเป็นงานอดิเรก ยิ่งแปลก็ยิ่งรู้สึกว่านี่แหละความหมายในการมีชีวิตของตัวเอง จนเมื่ออิมตัวแล้วก็กลับประเทศไทยมามุ่งมั่นทุ่มเทเต็มที่กับอาชีพที่รักอย่างนักแปล

โปรดปรานนิยายหลายประเภท ทั้งนิยายซิ่งกินใจ ดราม่า และแฟนตาซี แต่ที่ชอบมากเป็นพิเศษก็คือแนวลึกลับซ่อนเงื่อน สืบสวนสอบสวน และระทึกขวัญ ตั้งใจจะเอาความรู้กับประสบการณ์ในชีวิตมาใช้กับงานแปลอย่างสุดความสามารถ และอยากพัฒนาตัวเองต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในทุกๆ ด้าน

คำสาปยอดนักสืบ 名探偵の呪縛

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิศัย แปล

Meitantei no Jubaku

© 1996 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0314-0

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

คำสาปยอดนักสืบ.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2563.

220 หน้า.- (นักสืบ เทงกะอิจิ).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อดิศัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0314-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ฉัตรตรา วรสูมาวงษ์ นิเวบระระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

دنุรัตน์ พงษ์บุรพา

รุจี บุญยมาลิก

มนัส เหมาะะสม

Vinussa

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนนุ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ขอบคุณและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ใต้ที่

 DaifukuPUB

 Higashino Keigo FC Thailand

เมื่อนักเขียนนิยายชื่อดังหลงเข้าไป
ในต่างโลก และกลายเป็นนักสืบที่ชื่อ
เกงกะอิจิ ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

จากนั้นก็เกิดคดีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ใครกันแน่ที่
สร้างเมืองนี้ขึ้นมา แล้วคำสาปซึ่งถูกร่ายใส่เมืองนี้
คืออะไร จริงหรือที่ว่าคดีฆาตกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้น
เพราะคำสาป ซ้ำร้ายยังมีคนทิ้งข้อความขู่เขาว่า
'กลับโลกเดิมซะ ไม่งั้นแกตาย' ตกลงว่าโลกนี้คือ
ที่ไหนกันแน่ เขาจะสวมบทบาทเป็นนักสืบคลี่คลาย
คดีได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ แล้วสุดท้ายจะรอดชีวิต
กลับโลกเดิมได้หรือเปล่า...ชวนติดตามยิ่งนัก

นิยายสืบสวน ชุด นักสืบเกงกะอิจิ

ISBN 978-616-14-0314-0

SN 0023

9 786161 403140

www.booktime.co.th

230.-

@DaifukuPUB